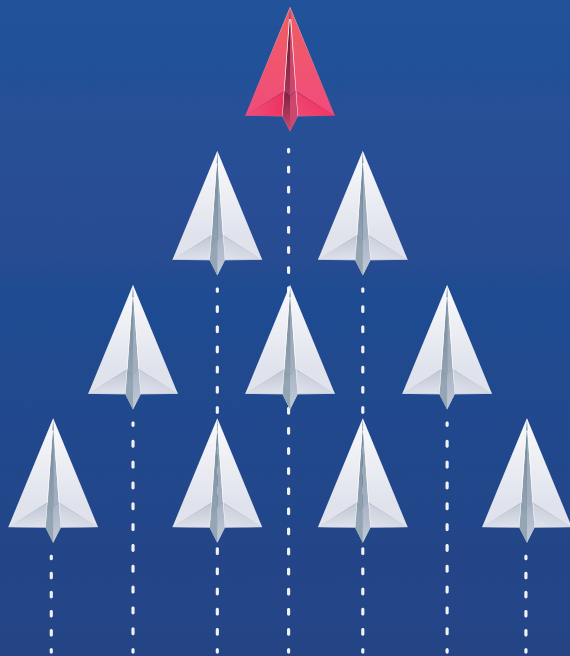

Jonathan D. Leeman

CUM SĂ FOLOSEȘTI CORECT AUTORITĂȚEA

UN GHID CONCIS PENTRU BĂRBAȚI

„În epoca noastră anti-autoritate, Jonathan Leeman este convins că autoritatea este bună, și el urmărește să te convingă și pe tine că, atunci când este folosită bine, autoritatea duce la o viață înfloritoare în toate sferele ei. În vremurile noastre, în care confuzia pe această temă abundă, Leeman aduce claritatea atât de necesară, susținută de convingeri profund scripturale. Această carte m-a provocat și m-a schimbat în cele mai bune modalități. Dacă o citești cu atenție și rugăciune, îți pot da un avertisment corect – Domnul s-ar putea să te schimbe”.

Josh Manley, păstor principal, RAK Evangelical Church, Ras al-Khaimah, Emiratele Arabe Unite; președinte, Great Commission Congress

„Eu sunt mereu impresionat de felul în care Jonathan Leeman combină analiza biblică atentă cu înțelepciunea și experiența pastorală. El dovedește că este conștient de toate aspectele legate de acest subiect. Versiunea mai extinsă a acestei cărți, *Authority*, stă pe raftul meu și ar trebui să stea și pe al tău. Această versiune mai condensată va deveni probabil resursa ta de bază pentru a instrui lideri legat de tema și maniera exercitării autorității asemenea lui Hristos. Acesta este un instrument excepțional pentru a începe discuția pe această temă”.

J. D. Greear, păstor, The Summit Church, Raleigh-Durham, Carolina de Nord

„Acesta este un manual pentru bărbații creștini, o foaie de parcurs pentru slujirea creștină și ar trebui să fie o lectură obligatorie pentru fiecare tânăr creștin. Plină de versete din Biblie și de aplicații concise, *Cum să folosești corect autoritatea* este un instrument care ne aduce aminte

la momentul potrivit cum trebuie să fie conducerea reală, după modelul lui Hristos. Voi recomanda această carte fiecărui proaspăt slujitor pe care îl cunosc”.

Clint Pressley, păstor principal, Hickory Grove Baptist Church, Charlotte, Carolina de Nord; președinte, Southern Baptist Convention

„Autoritatea este un dar deopotrivă bun și periculos’. Aceasta este o resursă foarte necesară în contextul nostru din Africa, unde autoritatea este adesea înțeleasă greșit. Jonathan Leeman ne oferă un studiu practic și profund despre autoritate, explorând natura, funcțiile și provocările acesteia din viața fiecărui bărbat. Întrebările pentru reflecție sunt utile în a-mi evalua felul cum folosesc autoritatea în diverse aspecte ale vieții”.

Tommie van der Walt, director executiv, Imprint; prezbiter, Brackenhurst Baptist Church, Alberton, Africa de Sud

„Jonathan Leeman a făcut o muncă minunată în a-i ajuta pe toți creștinii să înțeleagă limitele, puterea și efectele benefice ale autorității date de Dumnezeu. El ne amintește cu zâmbetul pe buze că nu poți exercita autoritatea bine decât dacă ești sub autoritate”.

R. D. „Tex” Alles, al 25-lea director al United States Secret Service

„Bisericile din China se află prinse adesea între persecuția din exterior și conflictele din interior. Un lider care poate ghida o biserică înainte în astfel de circumstanțe trebuie să fie curajos, hotărât și statornic. Însă păstorii cu aceste calități pot deveni ușor niște dominatori, oameni care

controlează totul, sau să fie dăunători congregației lor. Munca lui Jonathan Leeman poate să le vorbească păstorilor din China sau din alte țări închise față de Evanghelie, amintindu-ne că chiar și un păstor curajos și hotărât ar trebui să fie, în același timp, un slujitor jertfitor, răbdător și blând”.

Joshua Fang Xie, păstor, Shining Light Baptist Church, China

Cum să folosești corect autoritatea

JONATHAN D. LEEMAN

CUM SĂ FOLOSEȘTI CORECT AUTORITATEA

UN GHID CONCIS PENTRU BĂRBAȚI

MAGNA GRATIA

CUM SĂ FOLOSEȘTI CORECT AUTORITATEA. UN GHID CONCIS PENTRU BĂRBAȚI

Jonathan D. Leeman

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Using Authority Well: A Concise Guide for Men

© 2026 by Jonathan D. Leeman

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Această carte este adaptată după Jonathan Leeman, *Authority: How Godly Rule Protects the Vulnerable, Strengthens Communities, and Promoting Human Flourishing* (Crossway, 2023). Folosit cu permisiune.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios. Design copertă: MG Books.

9Marks ISBN: 979-8-89218-269-0

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921 (domeniul public).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în
frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele
în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac
să încolțească din pământ verdeța (2 Samuel 23:3-4).

CUPRINS

Prefața seriei	13
Introducere	15
Capitolul 1. Ce este autoritatea?	25
Capitolul 2. Autoritatea de a porunci și de a sfătui	45
Capitolul 3. Exercițiul autorității ca soț	61
Capitolul 4. Exercițiul autorității ca tată	79
Capitolul 5. Exercițiul autorității ca manager	101
Capitolul 6. Exercițiul autorității ca prezbiter	115
Capitolul 7. Autoritatea în viața bărbatului necăsătorit	133
Încheiere. Teme-te de Dumnezeu	149
Anexă. Întrebări de studiu și reflecție	153

PREFAȚA SERIEI

Seria de cărți 9Marks se bazează pe două idei de bază. În primul rând, biserica locală este mult mai importantă pentru viața creștină decât își închipuie mulți creștini din zilele noastre.

În al doilea rând, bisericile locale cresc în viață și vitalitate pe măsură ce își organizează viețile în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește. Bisericile ar trebui să asculte și să urmeze. Iată cât de simplu este. Când o biserică ascultă și urmează, ea începe să arate ca Acela pe care Îl urmează. Ea oglindește dragostea și sfințenia Lui. Îi arată splendoarea. O biserică va arăta ca El în timp ce ascultă de El.

Așadar, mesajul nostru de bază pentru biserici este acesta: nu vă inspirați din cele mai bune practici de afaceri sau din cele mai noi tendințe; uitați-vă la Dumnezeu. Începeți prin a asculta din nou de Cuvântul lui Dumnezeu.

Din acest proiect general provine seria de cărți 9Marks. Unele îi vizează pe păstori. Altele îi vizează pe membrii bisericii. Sper ca toate acestea să se combine într-o cercetare biblică atentă, în reflecție teologică, în

considerație culturală, în aplicare colectivă și chiar în ceva îndemnare la nivel individual. Cele mai bune cărți creștine sunt întotdeauna deopotrivă teologice și practice.

Este rugăciunea noastră ca Dumnezeu să folosească această carte și celelalte din serie pentru a ajuta mireasa Lui, biserica, să se gătească în strălucire și splendoare pentru ziua venirii Sale.

INTRODUCERE

Autoritatea este un dar deopotrivă bun și periculos. Oamenii pot folosi autoritatea pentru a face un mare bine sau pot să facă un mare rău.

Întrebarea pe care vreau să o iei în considerare aici este următoarea: Cât de bine folosești autoritatea ta? Ai autoritate. Toți oamenii au o autoritate.

Prietenul meu Anthony mi-a povestit o întâmplare despre folosirea bună și folosirea rea a autorității prin doi dintre antrenorii săi din vremea liceului. Un antrenor și-a folosit bine autoritatea, celălalt a folosit-o rău. Antrenorul bun avea așteptări mari de la echipă, a antrenat-o, a oferit corecții și i-a făcut pe băieți să trudească din greu. Totuși, el cunoștea limitele băieților din echipă, astfel că uneori li se alătura la antrenamente și le arăta că este de partea lor. Lui îi păsa mai mult de binele lor decât de ego-ul lui. Prin urmare, băieții îl iubeau, munceau din greu și câștigau meciuri.

Pe de altă parte, a spus Anthony, antrenorul rău făcea exact opusul. El părea cel mai interesat să se simtă bine cu sine. Prin urmare, îi umilea pe băieții din echipă, avea jucători favoriți, îi stârnea pe unii împotriva altora și îi

lua în derâdere cu regularitate. Așa că ei îl disprețuiau, jucau slab și pierdeau meciuri.

Revenind la tine: dacă i-aș întreba pe copiii, soția, angajații, membrii bisericii tale sau pe oricine altcineva asupra căruia ai autoritate, ar spune ei că ești mai degrabă un antrenor bun sau unul rău?

Am scris această carte pentru că vreau ca toți acei oameni din viața ta să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru felul în care ți-ai folosit autoritatea.

La finalul călătoriei tale, vreau ca ei să privească înapoi spre viețile lor, să ia în considerare rolul tău în ea și să spună: „Mi-a plăcut acea autoritate! M-a făcut să fiu puternic, deștept, înțelept sau sfânt”.

De asemenea, vreau ca propriii mei copii, soția mea, membrii bisericii și personalul din lucrare să spună același lucru despre mine.

Pentru ca acest lucru să se petreacă, tu și eu trebuie să înțelegem mai bine autoritatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o.

Trebuie să fim în stare să explicăm diferența dintre autoritatea bună și cea rea. Și trebuie să înțelegem cum diferă autoritatea de la un domeniu al vieții la altul.

SUSPICIUNEA INSTINCTUALĂ FAȚĂ DE AUTORITATE

Din experiența mea, însă, oamenii își petrec cea mai mare parte a timpului vorbind despre cât de rea este o autoritate exercitată rău. Am învățat să nu avem încredere în autoritatea guvernului, a bisericii, a păstorului, a mass-mediei sau a elitelor științifice. Noi credem că în mod cert nu ar trebui să avem încredere în autoritatea oamenilor, și probabil nici în a părinților noștri, cel puțin în a celor care insistă pe regulile lor. Păzește-te de statul paralel, de marile trusturi media, de vedetele evanghelice, de #metoo, de #churchtoo, de păstorii abuzivi, și lista continuă. Atât stânga, cât și dreapta politică au lista lor de răufăcători. Suntem cu toții destul de suspicioși.

Probabil că cea mai ușoară cale de a identifica angoasa noastră culturală față de autoritate este să mergem la film și să observăm cine sunt eroii. Eroii noștri sunt cei care se împotrivesc autorității. În timp ce am crescut, l-am urmărit pe Luke Skywalker luptând împotriva Imperiului din trilogia *Războiul Stelelor*, pe Neo luptând împotriva mașinilor în trilogia *Matrix* și pe Jason Bourne luptând împotriva *serviciilor secrete ale SUA* în trilogia *Bourne*. Am văzut-o și pe Katniss Everdeen luptând împotriva Capitoliului și pe președintele Snow în trilogia *Jocurile*

Foamei, pe Tris și Four împotriva erudiților în trilogia *Divergent*, pe William Wallace împotriva regelui Edward în *Braveheart*, pe Minnie împotriva lui Hilly în *The Help*, și tot așa. Deși îmi plac astfel de filme la nivel individual, după un timp îți dai seama că toate poveștile lor urmează aceeași formulă. Cei cu autoritate sunt răufăcătorii. Cei care se luptă cu ei sunt cei buni.

American fiind, aceeași lecție este întretesută în istoria țării mele. Fondatorii Americii sunt văzuți ca fiind buni. Regele George al III-lea și armatele sale sunt tratați ca răufăcători. Pentru americani, această poveste este repetată în fiecare zi de 4 iulie.

Toate aceste filme și sărbători naționale, ca să nu mai vorbim de luptele continue anti-autoritate ale elitelor educaționale din Occident în general, mi-au modelat instinctele culturale legate de autoritate. Și probabil că le-au modelat și pe ale tale.

Dar să trecem peste analiza culturală. Majoritatea dintre noi putem relata povești personale despre personaje ipocrite cu autoritate, figuri autoritare sau chiar odioase din viața noastră. Păstori și părinții, politicienii și polițiștii nu s-au dovedit a fi de încredere. Oamenii au avut parte de relele exercitării proaste a autorității încă din Geneza 3.

Aș putea să-ți povestesc despre un șef pe care l-am avut și care alterna între urlete și tratamentul cu tăcerea. Ocazional, el a apărut în visele mele timp de câteva decenii, chiar și după ce am plecat de la acel loc de muncă. Mai îngrijorător este că aș putea să-ți spun poveștile groaznice pe care le-am auzit ca păstor despre tați, mame, soți și păstori care abuzează de autoritatea lor. Poate știi la ce fel de întâmplări mă refer – cele care te fac să vrei să plângi și să te înfurii în același timp.

Un astfel de abuz este rău. El spune minciuni despre Dumnezeuul nostru bun și despre folosirea autorității de către El.

NU PUTEM TRĂI FĂRĂ AUTORITATE

Provocarea cu care ne confruntăm este că nu putem trăi fără autoritate. Ar trebui să conducem mașinile pe banda din dreapta a drumului sau pe cea din stânga? Cum funcționează acest joc? Cine este căsătorit cu cine? Sunt eu responsabil pentru acești copii? La cine să apelez când sunt agresat?

A trăi alături de alți oameni implică o coordonare a deciziilor noastre. A trăi într-o lume de păcat și sărăcie necesită protecție, provizie și uneori pedeapsă. A locui

cu copii necesită învățare și corecție. A trăi, se pare, necesită autoritate. Chiar și acea societate biblică a ființelor perfecte – îngerii – implică existența unor ierarhii.

Totuși, autoritatea nu este doar o necesitate practică. Povestea de aici este mai mare de atât. Exercitarea autorității oglindește felul în care Îl vedem pe Dumnezeu. Iată la ce vreau să mă refer: Dumnezeu ne-a creat ca să conducem. El i-a dat fiecăruia dintre noi stăpânire asupra a ceva – o bucată de pământ ca aceea pe care Adam și Eva o aveau în Grădina Eden. Chiar și fiica mea de 11 ani are stăpânire asupra dormitorului ei și asupra iepurașului ei, pe nume Boo Radley. De asemenea, ea pretinde că are autoritate și asupra câinelui familiei, Atticus Finch, deși surorile ei mai mari ar contesta această pretenție. Ideea este că Dumnezeu ne-a dat tuturor o autoritate anume, pentru că exercitarea autorității joacă un rol central în ceea ce înseamnă să fii creat după chipul Său. Noi Îl oglinдим pe Dumnezeu conducând în felul Lui. Autoritatea nu este un rău necesar, așa cum am auzit creștinii spunând. Ea merge direct la inima existenței omului, ceea ce înseamnă că autoritatea poate fi un lucru minunat, dătător de viață.

Regele David a crezut acest adevăr. Autoritatea bine folosită, spunea David, este

Ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeța (2 Sam. 23:4; v. și Ps. 72).

Vezi imaginea de aici? O ploaie cade pe un câmp. Apoi răsare soarele. Privești afară și vezi un câmp de un verde vibrant. Autoritatea bună este ca soarele și ca ploaia. Ea dă viață. Ea creează vitalitate și culoare.

SCOPUL ACESTEI CĂRȚI

Soluția pentru autoritatea exercitată rău nu este *lipsa* autorității, ci *autoritatea bună*. Întreabă copilul care a fost abuzat, minoritatea care experimentează discriminare sau membrul bisericii căruia îi este încălcată conștiința. În fiecare caz, dreptatea cere ca o altă autoritate să intervină și să salveze. Sau gândește-te la prietenul meu Anthony. Băieții cu antrenorul rău nu voiau să nu mai aibă antrenor, ci voiau un *antrenor bun*. Cât timp ai petrecut reflectând asupra a ceea ce înseamnă o autoritate bună? Câte predici ai auzit pe această temă? Câte cărți ai citit? Scopul acestei cărți este să te ajute să faci exact acest lucru. Ea este o versiune condensată a cărții mele mai ample despre autoritate.¹ Ca în versiunea mai detaliată, scopul meu de aici

¹ Jonathan Leeman, *Authority: How Godly Rule Protects the Vulnerable, Strengthens Communities, and Promotes Human Flourishing* (Crossway, 2023).

nu este unul teoretic, ci practic. Vreau să știi cum să folosești corect autoritatea pe care Dumnezeu ți-a dat-o.

După toate discuțiile pe care le purtăm în zilele noastre despre relele produse de autoritatea exercitată incorrect, am ajuns să ne fie teamă să exercităm autoritatea pe care o avem. Orice afirmare a autorității pare instinctiv ceva forțat. Managerii se tem să impună consecințe asupra angajaților leneși. Păstorii se tem să ia decizii nepopulare cultural. Părinții se tem să traseze limite sau să pedepsească copiii neascultători. Și toată frica asta are un sens! Autoritatea prost aplicată este cu adevărat rea. Mark Dever, un fost păstor de-al meu, o numește „un păcat extrem de odios”. Totuși, nu putem arunca copilul împreună cu apa din cadă, ca atunci când vedem o căsnicie proastă și am decide să renunțăm complet la ideea de căsnicie. Dacă regele David are dreptate în privința autorității bune, renunțarea la autoritate înseamnă că vom rata un dar uimitor pe care Dumnezeu l-a oferit omenirii, de fapt ceva esențial pentru a fi umani.

Așa că voi spune din nou: autoritatea este un dar depotrivă bun și periculos. Autoritatea în creație și răscumpărare este bună, în timp ce autoritatea izvorâtă din căderea în păcat este rea. Creștinii trebuie să aibă întotdeauna un ochi ațintit asupra potențialului de a face bine

și celălalt pe potențialul autorității de a face rău.

Și nu doar atât, ci Dumnezeu ne dă diferite feluri de autoritate – una pentru părinte, alta pentru soț, alta pentru guvern, alta pentru păstor, alta pentru managerul de la locul de muncă. Fiecare dintre aceste „slujbe” servește unui scop diferit, are o jurisdicție diferită și folosește instrumente diferite. Și este esențial să cunoști diferențele.

În cele din urmă, trebuie să fiu sincer: pentru mine, a scrie despre un fel bun de autoritate înseamnă să scriu despre lucruri mai bune decât sunt eu. Eu nu sunt un model de bine, și nici tu. A gândi așa ceva ar însemna să fim ca fariseul care se ruga în felul următor: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca... vameșul acesta” (v. Luca 18:11). Cu alte cuvinte, o abordare creștină a autorității ar trebui să înceapă prin a mărturisi ceea ce este rău în noi înșine. Foarte multe dintre cărțile despre autoritatea rea pe care le-am citit par doar să arate cu degetul. Această carte a fost scrisă de un om care a ridicat păcătos glasul față de copiii lui, care a fost egoist cu soția sa, care a fost lipsit de dragoste față de membrii bisericii, care uneori nu manifestă grijă adecvată față de personalul din lucrare, căruia i se pare ușor să fie sever folosindu-se de cuvintele lui, care poate duce lipsă de compasiune, care poate fi defensiv, care devine prea repede sigur că opiniile lui sunt corecte,

și totuși care poate să și abdice și să dea vina pe alții. Doamne, ai milă de mine, păcătosul!

După această spovedanie, o abordare creștină a autorității se uită către Omul care Și-a folosit autoritatea perfect, Cel care nu a venit să stăpânească prin ea asupra altora într-un fel rău, ci ca „El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45) – Domnul Isus Hristos. Așa că mă rog ca, până la finalul acestei cărți, să înțelegi că a folosi autoritatea bine înseamnă să ai încredere în Hristos și apoi să folosești autoritatea așa cum a făcut-o El.

1

CE ESTE AUTORITATEA?

CE ESTE MAI PRECIS AUTORITATEA?

Deosebirea între *autoritate* și *putere* ne ajută în a găsi răspunsul la această întrebare. Puterea este *abilitatea* sau *capacitatea* de a face ceva – abilitatea, să zicem, de a ridică o piatră, de a rezolva o problemă de matematică sau de a repara un robinet care curge. Autoritatea, pe de altă parte, este dreptul *moral* sau *permisiunea* de a exercita această putere. Este, într-un fel, *autorizarea* de a face ceva.

Eu am patru fiice. Cei trei mai mari au deja permis de conducere a mașinii. La 15 ani, fiecare avea puterea de a conduce o mașină, și puteau să facă asta fizic vorbind, dar nu puteau conduce din punct de vedere legal, pentru că nu fuseseră autorizate. La vârsta de 16 ani, fiecare dintre ele a promovat un examen de conducere auto, iar Autoritatea Rutieră din Maryland le-a dat fiecareia un permis de conducere. Acest permis le conferă autoritatea de a conduce o mașină pe drumurile publice.

Mai mult, fiecare autoritate sau autorizare are limite sau granițe. Aceste limite sunt legate de scopul pentru care autorizarea este dată. De exemplu, fiicele mele au primit autoritatea de a conduce o mașină, nu o motocicletă sau un camion cu 18 roți. Ambele tipuri de vehicule ar necesita un permis sau o autorizație suplimentară.

Cu alte cuvinte, când ți se dă autoritate asupra a ceva, ai autoritate doar asupra acelui *ceva*, nu asupra a *orice* îți dorești. Dreptul tău moral de a lua decizii sau de a da ordine se încadrează în anumite limite, ceea ce am putea numi o jurisdicție. Gândește-te la momentul când Isus vorbea despre „un om plecat într-altă țară, care își lasă casa, le dă robilor săi putere, îi arată fiecăruia care este datoria lui, și îi poruncește portarului să vegheze” (Marcu 13:34). Dumnezeu nu a pus pe nimeni în fruntea tuturor, ci doar a câtorva lucruri – „o datorie a fiecăruia”.

Numai Dumnezeu are autoritate absolută și atotcuprinzătoare. Autoritatea Lui *este*. Ca un autor care scrie orice dorește, Autorul întregii creații are toată autoritatea asupra a ceea ce El a creat.

Prin contrast, autoritatea omului este întotdeauna una relativă. Ea nu este ceva ce noi avem. Este ceva ce trebuie *să ne fie dat*. Este o slujbă în care trebuie să pășim –

fie că este cea de părinte, soț, cetățean, membru al bisericii, păstor, prezbiter, polițist, parlamentar, judecător, profesor, pilot de avion, casier, și așa mai departe.

Așa cum am spus în introducere, o perspectivă corectă despre autoritate trebuie să aibă întotdeauna un ochi îndreptat spre potențialul ei de a face bine și pe celălalt spre potențialul ei de a face rău. Autoritatea folosită înspre rău este versiunea Satanei, autoritatea exercitată în căderea în păcat. O autoritate bună este cea a lui Dumnezeu, autoritatea așa cum este intenționată la creație și exercitată în răscumpărare. Cu ambii ochi deschiși, noi vedem că autoritatea este un dar bun, dar periculos. De aceea, în restul acestui capitol vreau să ofer 5 principii care să te ajute să faci diferența între cele două feluri de autoritate.

AUTORITATEA BUNĂ NU FURĂ VIAȚA, CI O CREEAZĂ

Autoritatea bună, evlavioasă, „creează” viața, la fel ca rădăcina cuvântului în sine: *autor-itate*.

Gândește-te la Dumnezeu. El a creat Universul, apoi a exercitat conducerea autorizându-i pe Adam și Eva să conducă peste Pământ. El le-a spus să fie rodnici și să se înmulțească, să supună Pământul și să aibă stăpânire asupra lui (Gen. 1:28). El i-a „încununat” și „toate le-a pus

sub picioarele lor” (Ps. 8:5-6). Așadar, noi mergem la locul de muncă fiind ființe umane, trezindu-ne dimineața, punând cununile din Geneza 1:28 pe cap și asumându-ne chiar și un rol mărunț în crearea a ceva. Poate că ajutăm la construcția unei case, a unei picturi, a unei cărți, a unui spațiu de birou organizat, la soluționarea unui caz în justiție, la funcționarea unei școli sau, poate cel mai uimitor dintre toate, la crearea unui copil.

Autoritatea bună creează, construiește, întărește, ucenicează, disciplinează, corectează, încurajează, oferă oportunități, dă viață și distribuie putere. Prin contrast, autoritatea rea distruge, înșală, fură, asuprește, se folosește de alții, uzurpă, exploatează, încalcă, subminează, dezumanizează și anihilează.

Autoritatea bună folosește reguli care spun adevărul și servește scopurilor dragostei în viața celor conduși. Autoritatea rea folosește și ea reguli, dar regulile ei sunt de obicei inventate. Ele îi slujesc în principal celui care le face, nu celor conduși.

O autoritate bună funcționează nu doar de sus în jos, ci și de jos în sus. Asemenea lui Dumnezeu care este Stânca noastră, o autoritate bună spune: „Lasă-mă să fiu platforma pe care îți zidești viața. Te voi ocroti, te voi finanța, îți voi da resurse și te voi călăuzi. Doar ascultă-

mă”. Dar și autoritatea rea poate vorbi cu empatie. Mâna grea nu este singura ei formă de manifestare, și totuși empatia ei este una prefăcută. Ea afișează o față înțelegătoare doar pentru că acest lucru îi promovează propria agendă. „Ei nu te înțeleg. Da. Ascultă-mă!” Ea apelează la firea noastră pământească atunci când încercăm să atingem propriile scopuri.

O autoritate bună este ca profesorul care dă învățătură, ca mama care îngrijește, ca păstorul care este model de slujire și viață. Ea spune: „Privește-mă cum lovesc această crosă de golf; acum încearcă tu”; „ascultă-mă cum cânt această gamă. Acum cântă și tu”. Scopul ei este aproape întotdeauna creșterea, chiar și când la mijloc este disciplina. Ea aspiră adesea să se retragă la un moment dat. Dar nu așa este în cazul autorității rele, care aspiră să rămână la putere pentru totdeauna. Autorității rele îi place să dețină putere asupra altora și să-și păstreze propria conveniență.

Gândește-te la felul cum Hristos ne invită să domnim cu El în veșnicie. Creatura nu devine niciodată Creatorul. Doar domnia lui Dumnezeu este absolută pe vecie. Totuși, apostolii Pavel și Ioan ne spun că Dumnezeu a pus la cale acest lucru denumit *creație* pentru a ne invita în domnia și slava Sa. Creștinii vor „domni” împreună

cu Hristos în vecii vecilor (2 Tim. 2:12; Apoc. 22:5). În greacă, termenul *domnie* se traduce literal prin „a fi împărați cu”. Isus Hristos vrea să fim regi alături de El pentru eternitate!

Îngăduie-mi să aplic acest lucru la chestiunile obișnuite. Una dintre fiicele mele poate fi absentă dintr-o discuție. Într-o circumstanță, pe când o învățam să conducă mașina, a pornit cu viteză spre un semafor care era roșu. Ea a frânat brusc abia după ce i-am spus numele a treia sau a patra oară, pe un ton destul de tare când am ajuns la a patra oară. Odată ajuns acasă, i-am spus soției mele: „Copila asta *o să facă accident* cu mașina”. Ne-am întrebam pentru o clipă dacă nu ar fi o nesăbuiință să o învățăm să conducă mașina, însă la fel de repede ne-am spus unul altuia: „Nu, nu. Așa învață oamenii să conducă”. Cei care au autoritate trebuie să învețe, dar apoi își asumă riscuri, oferindu-le oamenilor șansa să greșescă și să crească. Puțin câte puțin, noi îi autorizăm să facă mai mult, chiar să-și exercite propria autoritate.

Nu asta a făcut Dumnezeu în Hristos cu noi? Gândește-te cât de jos a trebuit să Se coboare Dumnezeu pentru a-i atrage pe păcătoși ca noi în domnia Sa, golindu-Se pe Sine și luând asupra Sa o natură omenească fragilă (Fil. 2:7). Cu siguranță că pot avea răbdare și eu cu fiica

mea în timp ce o învăț să conducă mașina. Și tu poți avea răbdare în a folosi toată autoritatea pe care Dumnezeu ți-a dat-o. Scopul tău este să folosești orice sarcină pe care ai primit-o pentru a crea viață, oportunități și conducere în alții.

Așa că oprește-te și gândește-te la orice poziție de autoritate ai avea acum. Poate că ești manager într-un birou, profesor la o școală, părinte într-o familie sau prezbiter într-o biserică. Care este scopul tău când „mergi la muncă”? Să-i ajuți pe cei de sub autoritatea ta să prospere? Să crească? Aspiri să-i ajuți pe cei de sub autoritatea ta *să crească*, astfel încât să poată face ceea ce tu faci?

O AUTORITATE BUNĂ NU ESTE LIPSITĂ DE RESPONSABILITATE, CI SE SUPUNE UNEI AUTORITĂȚI SUPERIOARE

Fiul întrupat nu Și-a exercitat autoritatea fără să Își asume vreo responsabilitate. El a făcut doar ceea ce I-a spus Tatăl Său ceresc să facă, și a spus doar ce I-a spus Tatăl să spună (Ioan 5:19; 12:50). Prin supunerea perfectă față de autoritatea Tatălui, Fiul a dovedit că este vrednic de toată autoritatea (Matei 28:18; 1 Cor. 15:27-28).

Autoritatea și supunerea sunt două fațete ale aceleiași

monede. Învățând să ne supunem, noi învățăm să conducem, deoarece supunerea implică alinierea la acela care este lider, prin replicarea, imitarea sau *oglundirea lui*. Nimeni nu ar trebui pus într-o poziție de autoritate dacă nu știe cum să se supună, care nu recunoaște că autoritatea omului nu este niciodată absolută, ci este întotdeauna responsabilă în fața cuiva, mai ales în fața lui Dumnezeu.

Când conduci, le ceri oamenilor să se supună. Prin urmare, dacă nu știi cum să te supui, le ceri oamenilor să facă ceva ce tu nu știi să faci, adică nu vei ști cu adevărat cum să le ceri să facă acel lucru decât prin forța personalității. Iar aceasta nu este o conducere foarte bună.

Un păstor m-a întrebat cândva cum să sfătuiesc o femeie care își lovise fiica adolescentă de un șemineu de cărămidă într-un acces de furie. Nu doar că ea trebuia să-și ceară scuza fiicei, a fost sfatul meu, ci trebuia ca fiica să-și vadă mama supusă disciplinei autorității mai presus de ea, cel puțin dacă dorea ca fiica ei să învețe din nou să aibă încredere în autoritatea ei. Cei care exercită bine autoritatea se supun, chiar și un rege (Deut. 17:18-20).

Ca și mine, se poate să fii în stare să enumeri rapid numele păstorilor care nu s-au supus autorității colegilor lor prezbiteri sau congregației lor. În cele din urmă, ei s-au descalificat într-un fel sau altul, iar numele lor sunt

acum asociate cu aceasta. Acesta este motivul pentru care, când iau în considerare candidații la slujba de prezbiter, actualii prezbiteri pun mereu această întrebare: „Crezi că vei putea să te supui cu bucurie celorlalți prezbiteri?” Din nou, dacă un om nu se supune, nu ar trebui să conducă.

Ia în considerare aceste întrebări pentru a afla dacă ești dispus să te supui: Cât de bine ascuți de ceilalți? Simți că trebuie să ai mereu ultimul cuvânt? Când participi la o decizie de grup, te enervezi când grupul nu ți-a urmat sfatul?

AUTORITATEA BUNĂ NU CREDE CĂ NU ARE NIMIC DE NEÎNVĂȚAT, CI CAUTĂ ÎNȚELEPCIUNEA

Compară cei doi faraoni, cel din vremea lui Iosif și cel din vremea lui Moise. Unul căuta chiar și sfatul unui rob pus în închisoare. Celălalt a respins sfatul unui prinț înfiat crescut la palat. Unul căuta înțelepciunea, celălalt o detesta. Făcând asta, unul și-a salvat regatul, pe când celălalt l-a distrus.

Autoritatea rea crede că știe tot ce trebuie să știe. Cea bună caută înțelepciunea ca și cum ar fi o comoară ascunsă.

Așa a învățat NASA să procedeze. Înainte de dezastrele navelor spațiale *Challenger* și *Columbia*, directorii NASA au ignorat avertismentele inginerilor lor și ce a urmat a fost o tragedie. După aceea, ei au petrecut zile întregi evaluând pregătirea pentru zbor și cerând cât mai multe sfaturi era posibil. Acele analize au schimbat lucrurile radical pe viitor și au salvat vieți omenești.

Din nou, iată câteva întrebări pe care ți le poți pune: Ca-uți înțelepciunea altora la locul tău de muncă, în slujirea și în viața ta? Îi inviți pe alții să te corecteze? Soțul/soțul/co-piii sau colegii tăi de muncă ar spune că ești defensiv?

AUTORITATEA BUNĂ NU ESTE NICI PERMISIVĂ, NICI AUTORITARISTĂ, CI ADMINISTREAZĂ DISCIPLINA

Eșecul de a disciplina și de a stabili limite pentru copii creează niște narcisiști, copii centrați pe ei înșiși și mânâți de sentimentele lor. Limitele îl învață pe copil: „Nu ești centrul Universului. Trebuie să renunți la unele dorințe ale tale, să te conformezi înțelepciunii și structurilor de autoritate ale lumii din jurul tău și să iei în considerare că există și alte persoane”.

Și nu doar atât, ci copiii nedisciplinați nu învață niciodată smerenia de a accepta limite și dezamăgiri. Când

facultatea și viața de adult impun inevitabil aceste limite – un examen picat, o muștrare din partea angajatorului, chiar o întâlnire cu persoane care au perspective politice diferite – astfel de copii pretind că sunt „persecutați” și se consideră victime. La rândul lor, sociologii scriu cărți care teoretizează diferiți factori care contribuie la această mentalitate de victimă. Totuși, problema mai mare este eșecul generației precedente de a trasa limite și de a-și disciplina copiii.

Asemenea tunderii unui tufiș de trandafiri, o disciplină bună îi face pe oameni să fie înfloritori (Ioan 15:2). Ea îi face pe alergători să alerge mai repede, și pe membrii bisericii să iubească mai mult. Domnul însuși „pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). Disciplina reflectă faptul că unele lucruri din viață sunt valoroase, prețioase și vrednice de protejat. Când este practică corect, disciplina este plină de dragoste. Ea corectează în fața a ceea ce este rău și dăunător, și ne îndreaptă spre ce este bine, sănătos și sfânt. Doar o lume fără valoare, sens sau adevăr nu are nevoie de disciplină.

În același timp, cunoaștem cu toții întâmplări cu persoane autoritariste dure și abuzive, a căror disciplină nu i-a întărit, ci i-a persiflat pe cei de sub autoritatea lor.

Termenul *abuz* este folosit destul de liber în societatea de astăzi, dar nu este definit atât de frecvent. Ce este abuzul? Pe scurt, este folosirea autorității pe care o ai pentru a face rău. Dar abuzul spiritual? Abuzul spiritual înseamnă folosirea Numelui lui Dumnezeu sau a Scripturii pentru a-ți justifica abuzul. Abuzul este ceva rău. Abuzul spiritual este și mai rău.

Uneori poți identifica o autoritate abuzivă sau aspră după efectul ei asupra celor de sub acea autoritate. Astfel, autoritatea abuzivă afectează oamenii diferit și, în timp, oamenii pot deveni anxioși, având îndoieli de sine și fiind dornici de a-i mulțumi pe toți ceilalți. Ei pot deveni buni la a zâmbi în exterior, în timp ce sunt nesinceri și cinici pe dinăuntru. Ei pot deveni neîncrezători și suspicioși în relații, chiar să se izoleze de semenii lor. Pot deveni harnici doar atunci când șeful lor îl privește. Pot deveni auto-protectori, defensivi și, din păcate, interesați doar de ei înșiși, nu direcționați de alții. Ei pot deveni hedoniști, pentru că a căuta plăcerea poate părea singura lor evadare. Ei pot ajunge să se teamă să ia inițiativa, să ia decizii sau să folosească pe deplin darurile și abilitățile date de Dumnezeu. Stresul de a trăi sub cineva cu autoritate abuzivă o perioadă îndelungă de timp poate afecta chiar și sănătatea fizică. Persoanele autoritariste chiar îi

rănesc și îi deformează pe oameni. Este ceva dezumanizant.

Dacă ești un învățător dur, elevii tăi sunt mai predispuși să urască școala. Dacă ești un părinte dur, copiii tăi sunt mai puțin predispuși să-ți îndrăgească credința. Dacă ești un șef dur, ai putea obține câștiguri pe termen scurt, dar pierderi pe termen lung, pentru că îți vei împuțina echipa.

Din nou, soluția la o autoritate rea nu este lipsa autorității, ci autoritatea bună. Deși toate aceste avertismente trebuie luate în serios, Proverbe 13:24 spune de asemenea că părintele care neglijează disciplina „își urăște” copilul. Acest principiu se aplică nu doar în familie, ci și în biserică, în afaceri și în administrarea țării. De exemplu, păstorii care nu îi conduc pe membrii bisericilor lor în practica disciplinei subminează propria lor predicare.

A pune cap la cap toate acestea necesită înțelepciune, studiu și grijă. Întreabă-te – sau, mai bine, întreabă-i pe cei care te cunosc bine – care sunt efectele pe termen lung ale disciplinei tale? Oamenii pe care îi conduci cresc în domeniul lor? Devin mai puternici? Mai sfinți? Mai iubitori? Arată mai mult ca Hristos? Sau par că se fac mai mici și devin mai anxioși? Ar spune oamenii că a trăi sau a lucra cu tine presupune să meargă ca pe niște coji de

ouă? A încercat cineva de sub autoritatea ta să exprime efectele negative ale autorității tale, iar tu să devii mereu defensiv și să respingi orice critică? Există o separare între cei puternici din anturajul tău, care încearcă să scape rapid de autoritatea ta și cei dependenți, care sunt blocați sau se tem să facă ceva fără aprobarea din partea ta?

Alternativ, poate că nu exerciți suficientă disciplină. Întreabă-te: Cei de sub conducerea ta se comportă ca și cum totul li s-ar cuveni? Sunt excesiv de sollicitanți? Fac crize când începi să te apropii de ei și se comportă de parcă ai comite o ofensă morală conducând? Încearcă ei să te manipuleze emoțional când insiști pe învățătura pe care le-o dai? Demonstrează ei în mod repetat că le pasă mai mult de ei înșiși decât de grup sau de echipă? Sunt ei vreodată dispuși să facă sacrificii pentru grup sau echipă? Poate că ți-a fost frică să exerciți o autoritate bună, evlavioasă, și astfel ai crescut un grup de „copii” egoiști și cu obrazul subțire. Ai cultivat în ei imaturitate.

O AUTORITATE BUNĂ NU ESTE AUTO-PROTECTOARE, CI SUPORTĂ COSTURILE

O tentație pe care o avem în conducere este să folosim controlul pe care îl deținem pentru a reduce prețul de plătit.

Eu și fiica mea cea mică stăm confortabil în sufragerie. O rog să-mi aducă o băutură din frigider, pentru că știu că este cooperantă și – la vârsta asta – este bucuroasă să mă servească. Totuși, observă ce fac eu aici. Mă folosesc de autoritatea mea pentru a coborî costurile și așa foarte mici de a mă ridica dintr-un scaun din ierarhia față de ea. Ai putea spune că acest lucru slujește unui scop bun în viața ei: să o învețe să-și onoreze tatăl. Totuși, fie că este adevărat sau nu, eu știu că inima mea nu urmărește binele ei în acel moment, ci tot ce este la mijloc este că sunt leneș. Vreau să evit costurile, așa că pasez sarcina mai departe.

Fără îndoială, o parte din a fi în autoritate ține de distribuirea costurilor muncii către diferite părți ale unei organizații. Liderii buni vor delega. „Și eu sunt om sub stăpânire [autoritate, lit. ESV]”, I-a spus sutașul lui Isus. „Îi zic unuia: ‚Du-te!’, și se duce; altuia: ‚Vino!’, și vine; și robului meu: ‚Fă cutare lucru!’, și-l face” (Matei 8:9).

Totuși, există un sens în care liderii buni caută, pe cât pot, să minimizeze costurile pentru cei de sub autoritatea lor, absorbind în același timp costurile pe care ei le pot absorbi. Ei vor să-i scutească pe cei de sub autoritatea lor de astfel de dificultăți și greutăți, așa că ei folosesc forța și resursele suplimentare pe care le dețin în acest

scop. Asta este slujba lor.

În acest sens, a fi „șeful” este adesea – și pe bună dreptate – una dintre cele mai dificile meserii din orice grup. Te-ai întrebat cât de des este directorul școlii primul care sosește și ultimul care părăsește clădirea școlii în zilele obișnuite? La fel este și în cazul tatălui care lucrează din greu și la fel este în cazul unui antrenor bun.

Trebuie să recunosc că urăsc să suport costurile, mai ales costurile asociate cu greșelile altora. Dar acest instinct din mine este cea mai puțin creștină parte a mea și a conducerii mele. Nu a venit Isus ca să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare (Marcu 10:45)? Și când Și-a dat viața, a făcut El asta pentru greșelile Lui sau pentru ale mele?

Un prieten mi-a făcut recent următoarea observație: pasajele din Noul Testament care vorbesc despre autoritate comunică toate că o parte din rolul tău ca persoană cu autoritate este să ajuți la ușurarea poverii celor de sub controlul tău. „Și voi, părinților, nu îi întărâțați la mânie pe copiii voștri” (Efes. 6:4). „Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre” (1 Petru 3:7). „Și voi, stăpânilor... feriți-vă de amenințări” (Efes. 6:9). „Stăpânilor, dați-le robilor voștri ce le datorăți, și ce li se cuvine” (Col. 4:1). Ușurarea poverii celor

care te urmează te va costa întotdeauna ceva.

Iată câteva întrebări la care să te gândești: Lucrezi pentru a ușura povara copiilor, soției, membrilor bisericii, alegătorilor sau angajaților tăi? Cauți intenționat modalități de a le face ușor să te urmeze? Ești primul care renunță la sarcina de a face curat după masa de duminică, sau ultimul? Dacă ești primul care pleacă, motivul este că te grăbești să ajuți pe altcineva, sau că ești concentrat pe tine însuși? Ești dispus să-ți asumi vina pentru greșelile celor de sub autoritatea ta, sau ești preocupat de cum vei arăta dacă vei face asta? Când cineva de sub autoritatea ta nu te ascultă, dorința de a fi onorat te face să reacționezi violent, sau ești dispus să treci cu vederea ofensa acelei persoane dacă acest lucru îi poate fi de folos pe termen lung? Te simți mai degrabă ofensat personal de răvrătirea cuiva decât de faptul că acea persoană Îl dezonoarează pe Domnul?

**NICIUNA DINTRE ACESTE REGULI
NU CONTEAZĂ DACĂ EȘTI FARISEUL,
NU VAMEȘUL**

Într-o oarecare măsură, tu și eu am abuzat de autoritatea noastră prin a stăpâni asupra altora. Ne-am folosit de conducere pentru a ne sluji pe noi înșine, nu pe ceilalți.

Pentru ca noi să începem de oriunde altundeva decât de la a recunoaște și mărturisi aceste lucruri ar însemna să îl imităm pe fariseul care Îi mulțumea lui Dumnezeu că nu era ca vameșul (Luca 18:9-14).

O parte din ceea ce este greșit pe această planetă este că fiecare dintre noi presupune că s-a folosit relativ bine de autoritatea lui, pe când Biblia ne spune mereu: „Nu, un singur Om Și-a folosit autoritatea perfect”. Numele Lui nu este Adam, Avraam, Moise, David, Maria, Petru sau Pavel. Numele Lui este Isus, care „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45; cf. 10:42-45).

Prin urmare, dacă credem că putem pur și simplu să adoptăm cele cinci lecții de mai sus și să mergem mai departe cu viețile noastre, vom rămâne niște oameni mândri. Iar dacă rămânem mândri, în cele din urmă ne vom folosi de autoritatea noastră într-un fel care îi rănește, minimalizează sau subminează pe cei pe care îi conducem. Ne vom folosi greșit de autoritatea noastră, chiar dacă o îmbrăcăm cu haine frumoase și maniere noi. Așa cum a spus Isus, un pom bun produce roade bune, iar un pom rău produce roade rele (Matei 7:17). Avem nevoie mai înainte de o natură nouă pentru a putea să conducem în acord cu acea natură nouă.

Pentru a dobândi o natură nouă, trebuie să începem prin a ne smeri, a ne mărturisi păcatele și a ne pune nădejdea în Hristos. Trebuie să abandonăm vechiul eu și să ne îmbrăcăm în natura cea nouă (Efes. 4:20-24). Aceasta implică recunoașterea și mărturisirea păcatului la cele mai profunde niveluri a ceea ce suntem. Nu trebuie să spunem doar, „Doamne Dumnezeule, am abuzat o dată sau de două ori de autoritatea mea. Ups. Scuze pentru greșeală”, ci, „Doamne Dumnezeule, eu, prin natura mea decăzută, am fost un abuzator al autorității și, fără harul Tău, o voi folosi greșit în repetate rânduri”. Avem nevoie de pocăință continuă, de credință și de o privire îndreptată continuu spre Hristos. „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni Pământul!” (Matei 5:5).

2

AUTORITATEA DE A PORUNCI ȘI DE A SFĂTUI

Am afirmat în capitolul precedent că autoritatea este dreptul moral sau permisiunea de a lua decizii sau de a folosi puterea pentru un anumit scop.

Oamenii aud termenul „autoritate”, și se gândesc imediat la o ierarhie unidimensională – în sus sau în jos. Și acea dimensiune chiar există. Însă imaginea de ansamblu este cea de *slujbă* [sau oficiu, rol, n.tr.]. Toți oamenii au valoare egală în oglindirea chipului lui Dumnezeu, de la embrionul din pânțece până la regele de pe tron. În acest sens, creștinismul vine cu un egalitarism mai radical decât orice alt sistem. Dar Dumnezeu ne dă apoi sarcini diverse de îndeplinit, unele mai înalte, altele mai de jos, și toate pentru planurile Lui în viețile noastre, în biserică și în creație.

Principalele întrebări pe care fiecare dintre noi ar trebui să ni le punem când vine vorba de slujbe sau sarcini

date de Dumnezeu sunt acestea: Ce îndatoriri mi-a dat Dumnezeu de făcut? Care sunt scopurile sau țelurile lor? Care sunt limitele lor?

DOUĂ TIPURI DE AUTORITATE: PORUNCĂ ȘI SFĂTUIRE

Biblia prezintă două tipuri de autoritate – una care vine cu puterea de a aplica disciplina, și una fără această putere. Primul tip de autoritate îl putem denumi autoritatea de a porunci, iar pe al doilea îl putem denumi autoritatea de sfătuire.

Atât autoritatea de a porunci, cât și cea de sfătuire ar trebui considerate forme autentice de autoritate, deoarece Dumnezeu le-a dat deținătorilor lor dreptul moral de a emite directive obligatorii pentru conștiință. Diferența este că cineva cu autoritate poruncitoare are și dreptul să aplice ceea ce este poruncit prin puterea disciplinei. Autoritatea este eficace în sens unilateral. Ea poate impune sau face să se petreacă ceva împotriva voinței celor cărora le poruncește lucrurile vizate. În schimb, în cazul autorității de sfătuire, puterea de disciplină este redusă dramatic, dacă nu chiar eliminată complet. Ea nu este eficace unilateral în același fel.

Gândește-te la următoarele trei slujiri biblice diferite,

toate ilustrând o autoritate poruncitoare:

- *Părinții față de copiii din familie*: părinții pot cere ascultare și o pot impune. „Acum te duci la culcare”. Biblia sumarizează acea putere de a impune printr-un singur cuvânt: *nuiaua*.
- *O guvernare civilă sau statul*: statul poate cere ascultare la rândul lui și poate să o impună. „Ești arestat”. Biblia descrie, la rândul ei, mecanismul de aplicare al acestei autorități, tot printr-un cuvânt: *sabia*.
- *Bisericele sau congregațiile în întregime*: Întreaga biserică sau congregație poate exercita voința ei unilateral. „Biserica a votat să te retragă din statutul de membru ca un act de disciplină”. Termenul folosit în acest caz este cel de *chei*.

Dar să ne îndreptăm acum către autoritatea soților și cea a prezbiterilor bisericii. Ambii au o autoritate de sfătuire, ceea ce înseamnă că directivele lor ar trebui să fie obligatorii pentru conștiință, dar puterea lor de disciplină este redusă drastic, dacă nu chiar eliminată:

- *Soții*: Biblia cheamă soțiile să „se supună” so-

ților lor în același fel în care biserica se supune lui Hristos (Efes. 5:22, 24). Prin urmare, o soție ar trebui să trateze instrucțiunile soțului ei ca fiind obligatorii pentru conștiința ei. Totuși, îi dă Biblia soțului vreun mecanism pentru a-și disciplina soția? Răspunsul este *nu*. Nicidecum. Altfel spus, un soț nu are dreptul să ridice mâna, să ridice vocea, să amenințe sau să-și forțeze soția să facă ceva împotriva voinței ei. Niciodată!

- *Prezbiterii/păstorii*: Păstorii au autoritate. Ei ar trebui să „poruncească” în ceea ce dau învățătură și să „sfătuiască” și să mustre cu deplină putere” (1 Tim. 4:11; 5:7; Tit 2:15). Membrii, în schimb, ar trebui să „asculte” și să „se supună” liderilor lor (Evrei 13:17). Totuși, aici survine o a doua întrebare: Pot prezbiterii să impună singuri respectarea poruncilor lor prin excomunicare? O biserică condusă de prezbiteri, fie ea prezbiteriană sau independentă, ar spune *da*. Pluralitatea prezbiterilor, cred ei, a primit autoritatea de a exercita disciplina bisericească pentru a impune

poruncile biblice și ascultarea de ele. Ca baptist sau congregaționalist, însă, eu spun că răspunsul este *nu*, cel puțin nu la nivelul disciplinei formale. Biblia prezintă *congregațiile* și apostolii care își impun deciziile prin excomunicare (v. Matei 18:15-18; F.A. 8:20-23; 1 Cor. 5; 1 Tim. 1:20). Un păstor sau prezbiter nu excomunică niciodată sau să forțeze respectarea poruncii lui. Așadar, eu cred că autoritatea unui prezbiter sau păstor este, de asemenea, o autoritate de sfătuire, autoritatea poruncitoare fiind rezervată congregației.

Ca să recapitulăm, o autoritate de sfătuire ne spune că un prezbiter sau un soț are dreptul moral de la Dumnezeu de a insista asupra unui anumit lucru într-un fel obligatoriu pentru conștiință, dar puterea lui de a disciplina este redusă drastic, dacă nu chiar eliminată complet.

Tabelul 2.1. Autoritatea poruncitoare
și autoritatea de sfătuire.

	Autoritatea poruncitoare	Autoritatea de sfătuire
Asemănări	Dreptul de a emite directive obligatorii pentru conștiință	Dreptul de a emite directive obligatorii pentru conștiință

	Autoritatea poruncitoare	Autoritatea de sfătuire
Diferențe	Are dreptul de a impune prin disciplină	Nu are dreptul de a impune prin disciplină
Exemple și mecanisme de aplicare a legii sau disciplinei	Părinții copiilor – nuiaua Statul – sabia Biserica – cheile [Împărăției]	Soți – niciun mecanism Prezbiteri – niciun mecanism
Accent teologic	Transcendența lui Dumnezeu	Imanența lui Dumnezeu

Cineva ar putea pune la îndoială dacă o autoritate de sfătuire este cu adevărat autoritate. Nu implică ea doar oferirea de sfaturi? La urma urmei, am spus mai devreme că puterea disciplinei îi dă substanță autorității.

Ca răspuns, eu aș spune că ea nu implică doar un sfat, ci o *autoritate* de sfătuire, pentru că soția și membrii bisericii sunt moralmente obligați să se supună ei. În plus, există un mecanism de aplicare, doar că nu persoana care exercită autoritatea îl deține. Isus îl are. Dacă am vrea, am putea numi asta o autoritate a disciplinei întârziate sau disciplină escatologică.¹

¹ Asta face ca o „autoritate de sfătuire” să fie calitativ diferită de ceea ce oamenii înțeleg când se referă la „autoritate morală”. Autoritatea morală se referă la ideea

Ceea ce nu poate face cineva care are o autoritate de sfătuire este *să forțeze* sau *să oblige la punerea în aplicare* a unui rezultat, cel puțin nu cu aceeași eficacitate ca acela care deține o autoritate poruncitoare.

LECȚII TEOLOGICE DIFERITE

Faptul că un fel de autoritate are un mecanism de aplicare, iar celălalt nu, înseamnă că aceste două tipuri de autoritate funcționează diferit și ne învață lecții diferite. O autoritate poruncitoare ne învață mai multe despre transcendența lui Dumnezeu, în timp ce o autoritate de sfătuire ne învață mai multe despre imanența Lui.

Guvernul este „trimis de El [Dumnezeu] să îi pedepsească pe făcătorii de rele și să îi laude pe cei ce fac bine” (1 Petru 2:14; cf. Rom. 13:3-4). Lecțiile lui tind spre elementul transcendent. Statul poate anunța legea printr-un mesager călare sau prin știrile de seară. Nu este nevoie de nicio relație la nivel personal. Totuși, această autoritate ne

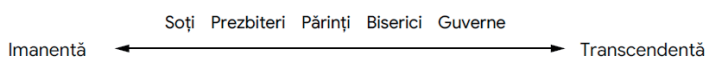
de a le da cuvintelor unei persoane o greutate suplimentară datorită caracterului sau competenței acesteia. Ironia face că nu există nimic moralmente obligatoriu în autoritatea morală. Ea este informală, cam ca influența. Același lucru este aplicabil și la ceea ce oamenii denumesc „autoritate epistemică” sau „autoritate a adevărului”, așa cum ne referim la „autorități medicale”. Noi lăsăm astfel de lucruri la latitudinea lor. În general, este înțelept să faci ceea ce ei spun, deoarece ei sunt experți. Dar nu suntem obligați moralmente să ascultăm de ei, cel puțin nu prin mandat biblic.

învață că Dumnezeu este legiuitor și judecător.

La celălalt capăt al spectrului, prezbiterii și soții demonstrează felul cum Dumnezeu Își exercită autoritatea într-un fel imanent. Autoritatea lor nu depinde de amenințarea cu disciplina, așa cum se întâmplă în cazul unui polițist. Autoritatea mea funcționează cel mai bine când sunt *cu* soția mea și *cu* biserica mea. Cunoscându-i. Înțelegându-i. Citindu-le limbajul corpului. Punând întrebări. Moderând sfaturile mele în funcție de ceea ce ei fac.

Autoritatea parentală începe cu mai mult din transcendență, dar apoi urmărește imanența pe măsură ce copilul crește. Ea vine cu o traiectorie a ucenicizării. Părinții încearcă întotdeauna să-și crească copiii ca să devină *cum sunt* ei înșiși, motiv pentru care părinții adoptă o postură diferită cu băiatul de 3 ani, cu cel de 13 ani și cu cel de 23. Sarcina lor este să-și învețe copiii să domnească așa cum Dumnezeu domnește în totalitatea vieții.

Figura 2.1. Spectrul autorității: imanență
versus transcendență.

Merită menționat, de asemenea, că Scriptura Îl prezintă pe Hristos exercitându-Și autoritatea diferit între

prima și a doua Sa venire.

În prima Sa venire, Hristos, imaginea supremă a imanenței lui Dumnezeu din Biblie, le poruncește oamenilor să-L urmeze și îi muștră verbal pe mai mulți dintre ei. Totuși, El nu pedepsește pe nimeni și nu mânuiește sabia. În schimb, El Se apropie de noi. El exercită o autoritate de sfătuire. Pedepsa este amânată până la a doua Sa venire, când El va veni cu sabia și cu o autoritate poruncitoare (Apoc. 19:15-16; cf. 6:15-17). După a doua Sa venire, toți cei de pe Pământ, prieteni și vrăjmași, își vor pleca genunchii în fața Lui ca Domnul transcendent (1 Cor. 15:24-28; Fil. 2:10).

În cazul soților și al prezbiterilor, observați că Scriptura apropie cel mai mult autoritatea soțului și a prezbiterului de cea a lui Isus pe care Îl cunoaștem la prima Sa venire (v. Efes. 5:21-33; 1 Petru 5:1-4; cf. 1 Cor. 11:1). Sarcina ta în aceste slujbe este să fii mai mult ca acel Isus, nu ca Isus pe care Îl vom întâlni la a doua Sa venire. Asemenea lui Isus de pe paginile Evangheliilor, postura ta este fermă, clară și evanghelistică. Cu dragoste și afecțiune, îi inviți pe alții să te urmeze. Soția și biserica ta ar trebui vadă mai mult imanența decât transcendența ta – ceva foarte diferit de un guvern sau chiar de un părinte, ceea ce ne duce la următorul punct.

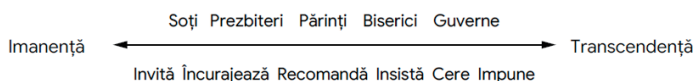
CUM SĂ EXERCIȚI O AUTORITATE DE SFĂTUIRE

Atât cei care dețin autoritate poruncitoare și cei care au o autoritate de sfătuire pot cere ca directivele lor să fie urmate. În limitele jurisdicțiilor lor, atât un guvernator, cât și un soț pot spune „trebuie”, iar aceste cuvinte obligă moral un cetățean sau o soție. Dar vai de soțul sau prezbiterul care se oprește aici, fără să se gândească mai mult la slujbă decât atât!

Faptul că soții și prezbiterii nu au un mecanism de a impune aceasta schimbă dramatic *felul* în care autoritatea lor ar trebui exercitată – *maniera ei*. Și ei o exercită diferit în mai multe modalități.

1. *O autoritate de sfătuire se exercită cu o mână mult mai ușoară.* Să presupunem că stai la o răscruce de drumuri alături de cineva asupra căruia deții autoritate, și vrei ca acea persoană să o ia pe o cale, nu pe alta. Poți folosi un limbaj care să-ți afirme autoritatea mai ușor sau mai categoric. De partea mai ușoară, ai putea spune: „Aș putea să te rog să o iei pe această cale?” De partea mai cu greutate, ai putea spune progresiv: „Te-aș încuraja”, „Îți recomand asta”, „Te îndemn”, „Îți cer” sau „Acum te voi forța”.

Figura 2.2. Spectrul implementării autorității

Cu autoritatea lor de sfătuire, soții și prezbiterii vor înclina spre un limbaj spre partea mai ușoară a spectrului. De fapt, ei nu ar trebui să ajungă niciodată la „impunere” și să folosească foarte, foarte rar limbajul „de impunere” sau echivalentele lui, cum ar fi „trebuie”. În schimb, bisericile, acționând prin cheile Împărăției, și guvernele, prin autoritatea lor poruncitoare, tind adesea spre un limbaj mai categoric. Părinții – Dumnezeu să-i binecuvânteze – acoperă tot spectrul.

2. O autoritate de sfătuire funcționează prin încredere și relație. O autoritate poruncitoare impune respectarea, cel puțin parțial, prin amenințarea cu disciplina. Prin contrast, o autoritate de sfătuire impune conformarea prin câștigarea încrederii și prin construirea unei relații. Membrii bisericii și soțiile trebuie să poată să se încreadă în caracterul, competența și credibilitatea bărbaților care le conduc. Încrederea este moneda pe care păstorii și soții trebuie să o folosească – combustibilul care pune mașina în mișcare. Soțiile și membrii bisericii se vor simți mai înclinați să urmeze atunci când au încredere în integritatea

personală și în dragostea jertfitoare a bărbatului sau bărbatilor care îi conduc.

3. *Autoritatea de sfătuire se câștigă.* Legat de aspectul precedent, în măsura în care o autoritate de sfătuire funcționează prin încredere și relație, prezbiterii și soții ar trebui să aspire să o câștige. Nu ar fi corect să spui că ei „trebuie” să o câștige ca o condiție prealabilă, pentru că Biblia cheamă soțiile și membrii bisericii să se supună. Ea plasează o obligație asupra lor. În plus, a te supune unui păstor sau soț nu înseamnă să te supui în esență bărbatului, ci slujbei, adică Celui care dă slujba, anume Dumnezeu. Totuși, un soț sau un prezbiter bun va încerca mereu să elimine toate obstacolele și să lucreze pentru a face ca ascultarea de el să fie cât mai ușoară posibil. În acest sens, el se va strădui să le câștige încrederea celor aflați sub autoritatea sa. El face acest lucru trudind, sacrificându-se în acea slujbă, trăind cu integritate (fiind „fără reproș”) și conducând cu încredere. De asemenea, soții vor câștiga parțial încrederea aplicând lecțiile din Cântarea Cântărilor. Bărbatul care își curtează și cucerește soția va vedea că îi va fi mai ușor să o conducă.

4. *O autoritate de sfătuire este răbdătoare și funcționează pe termen lung.* Un polițist îți va porunci să

oprești mașina *acum*. Un părinte îi va porunci copilului să meargă la culcare *acum*. Dar natura autorității soțului sau a prezbiterului îl obligă pe bărbat să fie răbdător, îndelung răbdător, blând și consecvent. Ține minte că aici nu există niciun mecanism de impunere. Natura autorității lui îi cere, în schimb, să trăiască cu soția și biserica în înțelepciune. Modul în care el își exercită autoritatea nu este dur, ci îi cere să fie atrăgător și blând, cu excepția cazului în care altcineva este rănit. Autoritatea lui lucrează având în vedere creșterea pe termen lung, nu decizii forțate pe termen scurt, motiv pentru care Pavel îi spune lui Timotei să învețe „cu răbdare deplină” (2 Tim. 4:2, lit. ESV). Cine vrea ca o soție să își urmeze soțul doar pentru că i se cere asta? Cine și-ar dori ca un membru al bisericii să își urmeze liderii doar cu forța?

5. O autoritate de sfătuire este respectată pe principiu de egalitate. Prezbiterii și soții trebuie să îi onoreze și să îi respecte pe cei pe care îi conduc ca posesori ai unei libertăți egale de acțiune în fiecare decizie. În timp ce un polițist sau părintele unui copil anulează uneori libertatea celor pe care îi conduc în scopuri de protecție și instruire, un soț sau un prezbiter nu ar trebui să facă acest lucru aproape niciodată. În mod obișnuit, aceștia trebuie să apeleze la propria voință liberă a persoanei în cauză, așa

cum face Pavel cu Filimon: „N-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele, pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bunăvoie” (Flm. 14).² Autoritatea soțului și a prezbiterului este deosebit de potrivită pentru parteneriat și colegialitate, deoarece ei nu au capacitatea de a constrânge. Autoritatea lor necesită colaborare, implicare și apeluri la consimțământ.

Singura excepție pe care mi-o pot imagina de la acest principiu este atunci când soțul și soția se află în conflict din cauza unei decizii importante: „Unde ar trebui să meargă copiii la școală?”, sau „Ar trebui să cumpărăm această casă?” etc. Desigur, provocarea de aici nu are legătură cu disciplina, ci cu faptul că există momente când cineva trebuie să ia decizia finală. Iar Scriptura ne învață că, fiind cel care poartă responsabilitatea supremă înaintea Domnului, soțul ar trebui să fie acela care decide în final. Acestea fiind spuse...

² Eu cred că Pavel, ca apostol, putea trece peste voința unui membru al bisericii, cum a fost când i-a dat pe Imeneu și Alexandru pe mâna Satanei (când au fost excomunicați) pentru a fi învățați să nu blasfemieze (1 Tim. 1:20). Cu toate acestea, cred că tiparul mai comun din epistolele Noului Testament este că apostolii se comportă mai mult ca niște păstori. Altfel spus, ei erau mai interesați să dea un exemplu pe care păstoriile sau prezbiterii să-l poată urma decât să invoce propria autoritate apostolică. Dincolo de exemplul lui Filimon, putem discuta, de pildă, despre felul cum Pavel le spune corintenilor că el deja îl judecase pe incestuosul din 1 Corinteni 5:3, dar omul acela nu fusese încă excomunicat din biserică. El a chemat biserica să-și exercite judecata și să-l înlăture dintre membri (v. 2, 5, 12). Petru, de asemenea, se referă la sine ca la unul dintre păstori (1 Petru 5:1).

6. *O autoritate de sfătuire este gata să renunțe la propriile drepturi.* Soții și prezbiterii ar trebui, de asemenea, să fie gata oricând să renunțe la drepturile lor, mai ales când dezacordul persistă. Deținerea unui drept nu implică neapărat obligația de a-l exercita. Pavel le spune soților și soțiilor să-și dea drepturile conjugale unul altuia (1 Cor. 7:3), în timp ce el însuși este model pentru disponibilitatea de a renunța la propriile drepturi la susținere materială: „Dar eu nu m-am folosit de niciunul dintre aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine” (1 Cor. 9:15). Punând aceste două lucruri împreună, putem spune că Domnul le poate porunci soților să dea, dar asta nu înseamnă că El le permite – mai ales bărbaților – să ia sau chiar să ceară ca ceva să fie dat. Lecția mai extinsă este că bărbații, care dețin autoritatea de sfătuire, fie în familie, fie în biserică, ar trebui să fie cei mai rapizi în a-și ceda drepturile, pentru că acesta este exemplul pe care Hristos l-a lăsat pentru noi. El „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Marcu 10:45).

Să presupunem că te trezești în conflict cu soția sau cu congregația ta. Le impui imediat calea ta? De cele mai multe ori, ar trebui să încetinești ritmul și să aștepți. Roagă-te. Încurajează. Dă învățătură. Ascultă din nou.

Amintește-ți că scopul tău ca soț sau prezbiter nu este să se împlinească voia ta, ci să crești și să conduci oameni spre Hristos, astfel încât să ajungeți acolo împreună și cu un consimțământ fericit.

De aceea, joacă pe termen lung, frate. Dacă nu știi cum să faci asta, nu vei fi niciodată un soț sau un prezbiter eficient.

CONCLUZIE

De prea multe ori, creștinii discută despre autoritate ca și cum ar fi de un singur fel. Sper ca discuția de aici să demonstreze că autoritatea vine într-o varietate de feluri, cu o varietate de texturi, care servesc unor scopuri variate. Asta înseamnă, de asemenea, că trebuie să fim mai detaliați în descrierile și practicile noastre. Putem trece acum la descrierea slujbei fiecăruia.

3

EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA SOȚ

Descrierea postului

Să cultivi unitatea prin conducerea și iubirea soției tale în lucrarea comună a stăpânirii peste Pământ, bazându-te pe ajutorul, competența și înțelepciunea ei.

Când un bărbat necăsătorit îmi cere sfaturi despre cum să curteze pe cineva, uneori eu îi spun să caute oportunități de a face un proiect de lucrare sau de a le sluji altora împreună. Eu îi spun: „Dacă așa îți vei trăi viața cu femeia aceasta, poate că ar fi bine să testezi asta în curtare. Evident, o să-ți placă să stai la o cafenea și să te uiți în ochii ei. Dar este o persoană căreia îi place să muncească? Este competentă? Se concentrează pe sine sau pe ceilalți? Înțelege iertarea și mila? Acestea sunt întrebări la care ar fi bine să îți dorești răspunsuri”. Acestea sunt lucruri care au de-a face cu căsnicia practică și cu mare parte din

țelul ei – ca un soț și o soție să fie parteneri în această măreață lucrare de stăpânire asupra Pământului (Gen. 1:26-28).

Totuși, căsnicia nu slujește doar în acest scop de stăpânire asupra creației. Ea slujește și unui scop antecedent și mai înalt: unitatea. Observă primul lucru pe care Adam îl spune când o descoperă pe Eva:

Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! (Gen. 2:23).

Se pare că există într-adevăr un moment în care să stați în cafenea și să vă priviți în ochi. Exclamația lui Adam este o modalitate tipic ebraică de a spune: „Ea este carnea și sângele meu”. Dumnezeu însuși unește soțul și soția (Marcu 10:9), nu predicatorul care oficiază cununia, nici jurămintele, inelele, un document legal sau patul conjugal. Dumnezeu îi unește împreună. Ei sunt un fel de creație nouă.

Moise, povestitorul din Geneza, ne arată apoi o imagine a acestei familii proaspăt născute, care are prioritate față de familia biologică: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2:24). Cumva, soțul este acum mai apropiat de soția lui decât de mama și tatăl lui.

Această realitate de legământ și, finalmente, supranaturală este confirmată apoi oficial, ilustrată și practică printr-o pecete maritală care demonstrează grafic unitatea lor: „Și se vor face un singur trup” (v. 24).

CE FEL DE AUTORITATE ARE UN SOȚ?

Parteneriatul marital slujește Țelurilor stăpânirii peste creație. Cei doi lucrează împreună pentru a umple și supune Pământul. Totuși, sarcina particulară a soțului ca atare este să o conducă pe soție pentru ca ea să supună Pământul *împreună cu el*, având-o ca ajutor. El își ia ochii de la peisaj, își întoarce fața spre ea, îi ia mâna în a lui și spune: „Vreau să fac asta împreună cu tine și am nevoie de ajutorul tău”. El preia conducerea proiectelor lor de stăpânire asupra creației, manifestând inițiativă și asumându-și responsabilitatea finală. Totuși, el recunoaște și că un lucru esențial pentru autoritatea lui este Țelul de a crea o unitate cu soția sa în acele proiecte.

Această accentuare centrală a unității este ceva ce diferențiază autoritatea soțului de orice altă formă de autoritate despre care vom discuta în capitolele următoare. Da, părinții, guvernele, managerii, bisericile și prezbiterii lucrează și ei în zidirea unei unități între capete, inimi și mâini. Dar Biblia prezintă unitatea în relația maritală

mai ales pentru că ea oferă o lecție superioară despre Hristos și biserică.

Unitatea pe care Scriptura o descrie între soț și soție nu este creată din două părți nediferențiate, ca două bucăți de lut gri care se contopesc pentru a forma o bilă mai mare de lut de aceeași culoare. Mai degrabă, Scriptura indică unitatea împărtășită de un cap și un trup. Cunoașterea și înțelegerea soției de către soț – felul ei de a fi, dăruirile, vulnerabilitățile ei – ar trebui urmărită cu aceeași grijă pe care o manifesti față de propriul trup. După ce îl descrie pe soț ca fiind „capul nevestei”, Pavel continuă spunând: „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși” (Efes. 5:23, 28).

Fiecare soț este capul soției sale. Și este esențial să recunoaștem că acest lucru este inevitabil. Odată căsătorit, un bărbat nu trebuie să se facă singur cap. Pur și simplu este. Poate fi un cap dătător de viață sau unul care fură viața, un cap prezent sau un cap absent. Dar el este capul, pentru că așa este concepută creația.

Singura chestiune în discuție este ce fel de cap este un bărbat – unul credincios sau unul necredincios? Conduce prezența sau absența lui? Își „hrănește” și „îngrijește cu drag” soția, ca să folosesc cuvintele lui Pavel despre

felul în care un bărbat își tratează trupul (Efes. 5:29)? Sau o folosește și o abuzează? Natura inevitabilă a rolului de cap al bărbatului este unul dintre motivele pentru care abuzul unui soț poate răni o femeie atât de profund. Un cap abuziv poate submina, ofili, zdrobi sau distruge duhul unei femei.

Totuși, puține lucruri de pe acest Pământ pot întări, încuraja, anima sau zidi o femeie ca un cap devotat bine-lui ei.

Așa cum am spus în capitolul precedent, soții dețin o autoritate de sfătuire, iar asta influențează dramatic felul în care își exercită autoritatea.

Imaginează-ți să stai de vorbă cu Isus în ziua judecății. El îți spune că a sosit timpul să îți fie evaluată performanța în slujba de soț. El deschide Biblia și nu întoarce paginile și nu arată către pasaje care spun, „Conduce-o”, „Poruncește-i nevastei tale”, sau „Conduce-o cu toată autoritatea”, și să te întrebe cât de bine te-ai descurcat la așa ceva. Astfel de pasaje nu se găsesc în Biblie. În schimb, El îndreaptă degetul spre text după text până ce ajunge la acele pasaje care îți spun să o „iubești” (Efes. 5:28; Col. 3:19), să nu fii „aspru” cu ea (Col. 3:19), să trăiești cu ea cu „înțelepciune” (1 Petru 3:7), să-i arăți „cinste” (1 Petru 3:7) și (ca un indicativ) să o „ajuti” (1

Tim. 5:8). Apoi te întreabă: „Ai făcut toate astea?”

Asta nu înseamnă că un soț nu ar trebui să-i amintească niciodată nevastei sale de obligațiile ei de a-i urma conducerea ca parte a credincioșiei ei față de Domnul. De mai multe ori, apostolii îi poruncesc soției să se supună (Efes. 5:22, 24; Col. 3:18; 1 Petru 3:1). Totuși, asta înseamnă că astfel de aduceri aminte pot fi, de fapt, destul de rare. El nu trebuie să trudească pentru a afirma ceea ce deține deja. Dacă este un lider bun, el se va teme de Domnul și va avea încredere în sarcinile date de Domnul. Această încredere eliberează un bărbat ca să interacționeze cu soția sa cu calm și deliberat. El emană sobrietate și stăpânire de sine (v. 1 Tim. 3:2). El nu simte nevoia să concureze cu ea. Și nu trebuie să ridice tonul. Într-adevăr, puține lucruri dezvăluie slăbiciunea și disperarea ca un soț care ridică tonul vocii.

În schimb, el o îndrăgește. El o susține și o protejează. El o îndreaptă spre Domnul și Cuvântul Domnului (v. Efes. 5:26). De asemenea, el arată spre orizont, spre peisaj, unde speră să ajungă în lucrarea lor comună de stăpânire asupra creației. Totuși, pe tot parcursul, el se concentrează pe a o iubi, pe a trăi cu ea într-un fel înțelegător și pe a o onora.

Mă gândesc la prietenul meu Eric (nu este numele lui

real), care fusese invitat să fie candidat la slujba pastorală. El a petrecut un sfârșit de săptămână vizitând biserica respectivă, predicând și luând parte la discuții, dar fără soția lui. El și-a încheiat călătoria convins în mintea lui că Domnul îl cheamă să păstorească acea biserică. Totuși, când s-a întors acasă, el nu i-a împărtășit această concluzie soției lui, nici nu a împărtășit vreun aspect pozitiv din partea bisericii. El i-a spus doar aspectele negative, dar a încurajat-o să viziteze biserica de una singură. De ce această tactică? Pentru că el știa că acest drum va fi mai greu decât cel pe care plănuiseră să-l urmeze. Prin urmare, el voia ca ea să-și asume decizia pentru sine. El a exercitat conducerea, dar nu lucrând prin cuvinte rapide și de supunere, cum ar fi, „Bine, te voi urma”, ci ajutând întreaga ei persoană să meargă înaintea Domnului, astfel încât Dumnezeu însuși să o conducă sau nu la aceeași concluzie. Așa funcționează o autoritate de sfătuire. Când s-a întors de la vizita la acea biserică, ea a spus: „Cred că Dumnezeu ne cheamă acolo”. Abia atunci Eric a spus în cele din urmă: „Și eu cred asta”.

Ideea mea de aici nu este că fiecare decizie se ia astfel, ci că un bărbat ascunde ce crede și își dezvăluie sentimentele doar după ce soția ajunge la concluziile lui. Acest lucru le-a fost potrivit lui Eric și soției sale în acel

moment, și a slujit personalității lui prea înclinată să-și asume lucrurile și celei a ei, care era în mod natural înclinată înspre supunere. Ce vreau să fac mai degrabă aici este să indic principiul mai profund care acționează în conducerea lui Eric de aici. El s-a gândit la persoana ei și la felul în care Dumnezeu a creat-o pe soția lui într-un fel unic. Apoi, având aceste lucruri în minte, el nu a încercat să o manipuleze ca ea să vină cu răspunsul dorit de el. În schimb, Eric a căutat să o onoreze ca pe egala sa, având grijă de întreaga ei ființă.

Imaginea de ansamblu este că un bărbat nu ar trebui să se preocupe să facă așa încât voia lui să se împlinească, ci să-și cunoască soția și să o ajute să crească în har, evlavie și în stăpânirea lor împreună ca un singur trup. Deținerea autorității de către soț ține mai puțin de luarea deciziilor importante și mai mult de a lua inițiativa de a-și iubi soția și de a purta responsabilitatea finală pentru viața lor împreună în fiecare minut al fiecărei zile. Pentru a o conduce corect, el trebuie să moară complet față de dorințele lui, cu excepția dorinței unice de a o ajuta să-L urmeze pe Domnul împreună cu el. Asta înseamnă că el ar trebui să încerce să evite deciziile la limită, lucru pe care să îl facă prin rugăciune, răbdare sau prin încercarea de a convinge, nu într-o manieră manipulatoare sau impunătoare.

Bărbații ar trebui să caute în special înțelepciunea soțiilor lor. Cred că aceasta este o lecție pe care o putem extrage din cartea Proverbe. Proverbe 7 descrie femeia pe care un bărbat ar trebui să o evite: femeia curvă. Capitolul 8 continuă cu chemarea de a asculta la înțelepciune, iar înțelepciunea este întruchipată ca o femeie care ne cheamă să o ascultăm. Capitolul 9 continuă în aceeași direcție, doar că acum există două femei care fac apel la noi: atât Doamna Înțelepciune, cât și Doamna Nebunie. Și vom lua seama la una sau la alta. Cartea Proverbe ne avertizează de mai multe ori împotriva „nevastei gâlcevi-toare” (Prov. 19:13; 21:9; 25:24; 27:15), însă o „nevestă înțeleaptă” este un dar de la Domnul (19:14). Întreaga carte Proverbe se încheie apoi cu o imagine a unei alte femei înțelepte, doar că acum, ea nu mai este un artificiu literar, ci o femeie adevărată – soția minunată care se teme de Domnul (31:10-31). Nu toate femeile sunt înțelepte, dar un bărbat înțelept caută o soție înțeleaptă și apoi o ascultă, știind că respingerea înțelepciunii ei îl face să fie nebunul care alege pierzarea (1:7; cf. 10:14).

Într-o lume decăzută, tendința este ca soții și soțiile să concureze ca doi jucători de șah care încearcă să folosească fiecare piesă pe care o au unul împotriva altuia. Totuși, Scriptura îi cheamă pe amândoi să renunțe la

folosirea darurilor, punctelor forte sau avantajelor pe care le au pentru a se sluji pe sine și, în schimb, să accepte slujirea celui alt. Și ei fac asta fiecare din postura proprie.

De partea lui, bărbatul ar trebui să știe că el poartă responsabilitatea. El poartă povara mai mare și trebuie să plătească costul mai mare pentru păcat, greșală sau nemulțumire în familie. Biblia subliniază în repetate rânduri că persoana cu autoritate are parte de judecata mai severă (Evrei 13:17; Iacov 3:1), iar Dumnezeu îl avertizează pe soț că îi va întoarce spatele dacă nu trăiește cu soția sa cu „înțelepciune” (1 Petru 3:7).

Asta înseamnă, dragi soți, că dacă familia voastră este plină de tulburări sau conflicte, s-ar putea să fiți tentați să dați vina pe soția sau pe copiii voștri. Totuși, conștientizați că, atunci când Isus va bate la ușă, va începe judecata cu voi!

SCOPUL AUTORITĂȚII UNUI BĂRBAT

Scopul suprem al căsniciei și al autorității bărbatului este să predea o lecție de teologie despre Hristos și biserică. Dumnezeu a decis să-Și trimită Fiul în lume pentru a mântui un popor. Apoi El a conceput căsnicia pentru

a zugrăvi acest adevăr mai înalt. El a dorit un semn al harului comun încorporat în ADN-ul creației însăși, astfel încât oamenii din fiecare trib, limbă și națiune să-l poată vedea.

Cum înțelegem această idee a conducerii printr-un bărbat? Ne uităm la Hristos și la biserică: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Cor. 11:3). Cum ar trebui ca un bărbat să-și exercite conducerea? Urmând exemplul lui Hristos și al bisericii:

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană (Efes. 5:25-27).

Observați că există ceva pastoral în rolul unui soț: el ar trebui să-și îndrume mereu soția către Cuvânt și Evanghelia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu le-a dat bărbaților autoritatea pentru a-și impune propriile dorințe, ci pentru a-și îndrepta soția spre dorințele lui Hristos, așa cum sunt revelate în Biblie.

Un bărbat care își iubește soția trudește pentru a o

pregăti pentru venirea lui Hristos, Mântuitorul ei perfect și atotsuficient. O soție ar trebui să poată să-și privească soțul de la care să învețe cum arată dragostea și autoritatea lui Isus. Ar trebui să fie ca și cum, atunci când Isus vine, ea să Îl recunoască mai ușor pentru că și-a urmat soțul imitând modelul lui Hristos vreme de ani de zile. Pe scurt, bărbații există pentru a-i arăta lumii că Isus Hristos Își iubește biserica, poporul Lui, cu o dragoste perfectă, plină de afecțiune și jertfitoare de sine.

LIMITELE AUTORITĂȚII UNUI BĂRBAT

Autoritatea soțului este una cu o jurisdicție extinsă, deoarece se referă la stăpânirea comună a cuplului peste creație. Soția are porunca de a se supune „în toate” (Efes. 5:24). Totuși, aceasta ar trebui să fie o autoritate care să se sprijine foarte ușor pe a ei. Soția ar trebui să simtă greutatea ei mai mult din interacțiunea cu Domnul decât ca venind din partea soțului ei.

Cel mai simplu fel de a prezenta sumar limita autorității unui bărbat este cuvântul *păcat*. El nu poate să-i ceară soției lui să păcătuiască, nici nu ar trebui să păcătuiască împotriva ei, fie prin lucrurile pe care le face, fie prin cele pe care le lasă nefăcute. El poate păcătui în inima lui în ce privește dorințele lui. El poate păcătui cu

cuvintele și mâinile lui. El păcătuiește ori de câte ori își folosește trupul sau cuvintele pentru a răni sau amenința. El poate păcătui în ceea ce îi cere ei să facă sau să nu facă. El poate păcătui în felul în care o iubește sau nu o iubește. El poate păcătui neprotejând-o sau neîmplinind nevoile ei. El păcătuiește ori de câte ori privește în afara legământului conjugal căutând o plăcere egoistă, dar și atunci când caută să folosească trupul soției lui pentru plăcere egoistă – pentru a se sluji de ea pentru „sine” în loc să fie focalizat pe „ea” și pe „noi”. El păcătuiește ori de câte ori își pune propriile interese înaintea celor ale ei și ori de câte ori nu se jertfește pentru ea: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efes. 5:25). Bărbatul va fi judecat pentru toate aceste lucruri și pentru altele.

Cu câteva nopți înainte să mă căsătoresc, i-am cerut păstorului meu un ultim sfat înainte să ne spunem jurăminte. El s-a oprit, s-a uitat direct la mine și a spus sobru: „Jonathan, vei fi imaginea numărul 1 a autorității lui Dumnezeu în viața ei. Nu-ți folosi niciodată autoritatea pentru a-i face rău, ci doar pentru a o binecuvânta”.

Îmi aduc aminte că un profesor de consiliere de la seminar spunea în clasa noastră că un păcat comun printre bărbați este pasivitatea, absența sau abdicarea. Apoi,

când un astfel de soț este pasiv mult timp și ceva din ce face soția lui îl frustrează, el explodează și greșește în direcția violenței. Bărbații abuzivi, spunea profesorul nostru, combină adesea perioade lungi de pasivitate și neglijență cu episoade scurte de furie și violență. Ei se consolează singuri crezând că sunt mai buni decât sunt, din cauza lungilor perioade de așa-zisă pace. Dar aceea nu este tocmai o pace autentică, ci o neglijență egoistă. În plus, astfel de soții se simt de parcă ar trăi pe marginea unui vulcan. Un vulcan poate să nu erupă des, dar trăiești cu frica neînteruptă că acea erupție ar putea avea loc oricând.

Dacă ești soț, autoritatea ta de sfătuire înseamnă că nu există loc pentru a disciplina sau pentru a acționa punitiv. Trebuie să știi la ce folosește autoritatea ta: să binecuvântezi, să întărești și să faci ca soția ta să fie înfloritoare. Asta este slujba ta, frate. Așa că întreabă-te: Este soția mea mai puternică, mai încrezătoare, mai competentă, mai sfântă, mai bună, mai plăcută și mai plină de compasiune decât în ziua în care m-am căsătorit cu ea? A fost acesta rodul conducerii mele?

CUM SE APUCĂ BĂRBATUL DE LUCRU

Dacă ești bărbat, nu tu ești răscumpărătorul atotînțelept al soției tale. Ea are deja un Răscumpărător – pe

Hristos. Totuși, Hristos a murit pentru a mântui biserica și pentru a face biserica sfântă înaintea Tatălui. Acesta a fost scopul și ambiția Sa (Efes. 5:25-27). Tot așa, a-ți ajuta soția să devină sfântă și una cu tine trebuie să fie scopul și ambiția ta supremă în căsnicie.

Cu alte cuvinte, când te trezești într-o stare proastă sau ajungi la sfârșitul unei zile lungi și ești epuizat, sau stai și o privești cum face ceva ce te enervează, când nu îți împlinește așteptările, când cheltuie prea mulți bani sau când izvorul sentimentelor romantice pare să se epuizeze puțin câte puțin, ori chiar când te dezamăgește în modalități mai dramatice, tu nu stai deoparte, mormăi și spui: „Nu sunt mulțumit. Nu sunt fericit. Nu sunt împlinit”. Nu, aceste lucruri sunt ceea ce te aștepti pentru că Dumnezeu vrea să fii tu cel care iubește chiar acolo, în păcatul, nebunia și (uneori) urâtenia ei spirituală, pentru a o iubi având ca scop răscumpărarea ei. Asta este responsabilitatea ta. Acesta este scopul tău în viața ei. Când ai spus „Da”, ai spus „Da” ca să o pregătești activ pentru viitorul ei Răscumpărător, arătându-i cum este El.

Asta înseamnă lucruri precum că:

- Tu iei inițiativa de a încheia certurile alegând cuvinte cu har (dacă este nevoie, cu scuze). Nu mai ai nimic de dovedit. Ai terminat cu

justificarea de sine, pentru că ești îndreptățit în Hristos!

- Iei inițiativa în conducerea spirituală în familie pentru a o „curăți prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Efes. 5:26).
- Nu trebuie să ceri azi perfecțiunea din partea ei, pentru că joci pe termen lung. Întrebarea nu este dacă poți să o faci să fie o soție perfectă astăzi. Întrebarea este dacă poți să o ajuți să semene mai mult cu Isus în următorii 50 de ani, purtându-te tu însuși ca Isus.
- Chiar și atunci când ea se poartă cu tine într-un fel frustrant și poate păcătos, iei inițiativa în a exemplifica răbdarea și iertarea lui Hristos. Așa te-a iubit Hristos pe tine.
- Dacă ea vede tipare de păcat în viața ta, mai ales pe cele care au influențe asupra celor din jur, nu o respinge imediat și nu deveni defensiv. Mai degrabă recunoaște darul harului pe care înțelepciunea și intuiția ei îl pot aduce în propria ta sfințire.
- Ea este prioritatea ta numărul 1, mai mult decât prietenii, munca, părinții, aspirațiile de

carieră și pasiunile tale. Hristos nu Și-a dat viața pentru nimeni altcineva în afara bisericii.

- Nu ai voie niciodată, dar niciodată, să te folosești de autoritatea ta în vreun fel pentru a o răni sau abuza, pentru că Hristos nu te-a abuzat niciodată.

Iubește-o mai mult decât iubești ambițiile tale profesionale, visele tale dragi, așteptările adolescente legate de căsătorie, convingerile tale puternice despre cine ar trebui să facă curățenie la baie sau despre cum ar trebui tăiată o ceapă ori cine a rănit primul în acea ultimă ceartă dintre voi. Iubește-o ca pe trupul tău, spune Pavel. Ea este os din oasele tale și carne din carnea ta, spune Adam.

Frate, tu trebuie să conduci în casa ta și să conduci fiind primul care moare față de propriile dorințe, nu pentru ca dorințele soției tale să conducă, ci pentru ca dorințele lui Dumnezeu să facă asta.

4

EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA TATĂ

Descrierea postului

Să crești un copil în înțelepciune (în frica de Domnul și în îndemănările de viață) pentru împlinirea mandatului de stăpânire asupra creației și pentru a umbla pe căile lui Dumnezeu.

Dintre toate felurile de autoritate pe care noi le-am putea avea asupra altei ființe omenești, autoritatea parentală ar putea fi cea mai puternică, atât prin capacitatea ei de a modela o persoană în bine, cât și prin capacitatea de a o zdrobi. Noi le putem face copiilor noștri un mare bine sau un mare rău, poate mai mult decât oricui altcuiva. Putem chiar să îi distrugem, fie în pânțece, fie în copilărie, iar ei să nu manifeste nicio împotrivire sau să nu exprime vreo obiecție, cel puțin nu foarte clar.

Pe partea pozitivă, autoritatea parentală bună este exact ceea ce Dumnezeu folosește pentru a crește ființe

înfloritoare, care își asumă mandatul stăpânirii asupra creației și care dau viață, oglindind chipul Lui. Iar aceasta îndreaptă privirile spre Tatăl ceresc.

Tații și mamele participă la această lucrare de creștere a copiilor, și în cea mai mare parte a acestui capitol, vreau să reflectăm asupra misiunii părinților în general, deoarece am discutat acest subiect și în versiunea mai extinsă a acestei cărți. Totuși, în ultima parte vreau să ofer câteva comentarii despre lucrarea taților în particular.

CE ESTE AUTORITATEA UNUI PĂRINTE?

Prima formă de autoritate pe care majoritatea oamenilor o întâlnesc personal este cea a părinților. Pe paginile Bibliei, ea este prezentată implicit în mandatul de stăpânire asupra creației: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți Pământul, și supuneți-l” (Gen. 1:28). Parte din împlinirea acestei porunci implică foarte clar să facem copii, să-i creștem și să-i învățăm să trăiască și să aibă stăpânire asupra creației. Așadar, esența autorității părintești este să echipezi un copil să împlinească mandatul de stăpânire dat de Dumnezeu.

Autoritatea parentală este cea mai aproape de cea divină dintre toate formele de autoritate. Ea este activitatea creatoare în care Îl oglindim cel mai precis și complet pe

Dumnezeu. Ea este duhovnicească în *ceea ce face*, căci creează viață acolo unde nu exista. Ea este duhovnicească în *extinderea ei*, căci cuprinde întreaga gamă a existenței omului, de la învățarea unui copil să vorbească, să se spele singur și să memoreze realități matematice, până la a-l ajuta să iubească, să gândească, să raționeze, să se căsătorească și să se închine. Și ea este duhovnicească în *țelul ei*, pentru că îi învață pe copii să nădăjduiască în Domnul și să asculte de poruncile Lui.

Autoritatea părintească face posibilă continuarea civilizației. Două semne ale declinului unei civilizații apar atunci când ea diminuează (sau chiar disprețuiește) importanța formării și creșterii copiilor, și când părinții nu știu cum să exercite autoritatea în viața copiilor lor. Oamenii nu mai cer ascultare într-o manieră clară, fermă și dătătoare de viață. Astfel, dintr-un motiv sau altul, astfel de părinți oscilează între abdicare și furie, între pasivitate și abuz. Între timp, copiii învață cum să o ia pe scurtături pentru a obține ceea ce își doresc. Ei nu învață niciodată cum să se supună altora sau față de grup. Ei nu își dezvoltă mușchii caracterului. În schimb, ei devin niște individualiști cu ifose, care știu cum să manipuleze sistemul sau, dacă nu, să capete tot ce vor prin forță. Iar o națiune cu astfel de indivizi nu este un loc fericit.

Așa cum am spus capitolul 1, eșecul de a disciplina și de a trasa limite pentru copii creează niște narcisici, copii centrați pe ei înșiși și mânați de sentimentele lor. Limitele învață un copil să ia seama la ceilalți, să lucreze împreună cu alții și să joace un rol productiv în familie, trib și națiune.

Dumnezeu nu a conceput copiii ca să conducă, ci ca să învețe cum să conducă prin disciplină și ucenicie. Când părinții bine intenționați, dar naivi, le dau copiilor lor o astfel de stăpânire prea devreme, acei copii nu reușesc să-și atingă potențialul maxim și, în cele din urmă, devin nefericiți.

CE FEL DE AUTORITATE?

Având în vedere amploarea și profunzimea autorității parentale, este greu să ne gândim la un fel de autoritate pe care părinții să nu o exercite la un moment dat. Uneori ei sfătuiesc, alteori poruncesc. Uneori exercită o autoritate coercitivă, alteori una declarativă. Un părinte are nevoie de toate uneltele pe care le-ar putea conține un set de instrumente în administrarea acestei autorități.

Nuiaua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui îi face rușine mamei sale (Prov. 29:15).

Totuși, dacă autoritatea unui bărbat se concentrează pe cultivarea unității, autoritatea unui părinte se concentrează pe înțelepciune, atât în exercitarea ei, cât și în predarea ei.

Ce este înțelepciunea? Ea este o postură și o abilitate deopotrivă. În primul rând, ea este postura de a te teme de Domnul. El este Cel ce face jocurile, Cel care creează regulile și Cel ce arbitrează în jocul vieții. În al doilea rând, înțelepciunea este abilitatea de a ști cum să joci acel joc, adică abilitatea de a trăi în lumea creată de Dumnezeu, dar decăzută, într-un fel care aduce dreptate, pace și înflorire. Înțelepciunea studiază creația atât în splendoarea ei, cât și în zdrobirea ei, și știe cum funcționează lucrurile, mai ales oamenii. Înțelepciunea pune apoi această cunoaștere la lucru în temere de Dumnezeu. Ea socotește toate aceste fațete ca ținând de Dumnezeu și ca modalități de a caracteriza lucrarea Sa. Mai mult, ea le acordă o atenție specială oamenilor și felului în care ei lucrează, atât în frumusețea lor creată, cât și în înclinațiile lor decăzute.

Înțelepciunea se învață la școala duminicală, dar și pe scaunul de la pian al mamei și în atelierul tatălui. Ea se învață prin ucenicie în toate abilitățile necesare de viață pentru a împlini chemarea divină la stăpânire; ea este atât

teologică, cât și practică, pentru ca omul să se poată hrăni cu pâinea Cerului și cu pâinea Pământului. Desigur, în ce privește creșterea copiilor, Biblia este cartea înțelepciunii:

Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale! (Prov. 1:8).

Cuvintele înțelepciunii sunt viață, spune tatăl iar și iar, iar respingerea lor înseamnă moarte. Astfel, cartea Proverbe îndeamnă repetat fiul să asculte de cuvintele de înțelepciune ale tatălui și mamei lui, care sunt mai prețioase decât aurul sau mărgăritarele.

Așa cum un soț ar trebui să fie chipul lui Hristos pentru mireasa lui, un tată îi învață pe copiii săi o lecție despre cine este Dumnezeu ca Tatăl lor ceresc (Efes. 3:14-15). Mulți oameni se luptă să aibă încredere în Dumnezeu din cauza relațiilor lor frânte cu părinții lor pământești. Totuși, situația ar trebui să fie tocmai pe dos. Părinții pământești ar trebui să facă așa încât încrederea în Dumnezeu să vină mai ușor, nu mai greu. Un copil ar trebui să fie convins de aceasta: „Tatăl meu este grozav. Dumnezeu trebuie să fie cu adevărat mare!” Tatăl ar trebui să fie ca o rampă de lansare care să îi permită credinței unui copil să crească mai mult.

Dacă ești tată, cea mai importantă sarcină din viața

copiilor tăi, dincolo de protecție și acoperirea nevoilor, este să-i conduci spre înțelepciune. Este acest lucru clar în mintea ta? Autoritatea pe care o ai este menită să fie folosită în acest scop.

CARE SUNT LIMITELE AUTORITĂȚII UNUI PĂRINTE?

Limitele autorității unui părinte se ajustează în funcție de vârsta copilului. Natura disciplinei și a corecției trece de la a fi grea cu copilul de 3 ani la a fi mai ușoară cu cel de 13 ani. Dar, în general, ne putem gândi la două limite: (1) Un părinte ar trebui să-și amintească întotdeauna că nu este Dumnezeu. (2) Un părinte ar trebui să-și amintească mereu că el nu este copilul, iar viața copilului îi aparține în cele din urmă acelui copil.

Ambele limite sunt prezente implicit în învățătura lui Pavel: „Și voi, părinților, nu întărâțați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului” (Efes. 6:4). În primul rând, copilul este al Domnului, nu al părintelui. Iar copilul are nevoie de învățătura Domnului. Prin urmare, eu și soția mea trebuie să ne amintim mereu că vom da socoteală înaintea Domnului pentru felul în care iubim, conducem și disciplinăm fiicele noastre. Autoritatea noastră este sub autoritatea lui Dumnezeu și

o reprezintă.

În al doilea rând, fiecare fiică (sau fiu) își aparține în cele din urmă sieși și lui Dumnezeu, nu nouă. Este ciudat de ușor să treci cu vederea acest lucru când copiii sunt mici, pentru că ei sunt dependenți de tine. Dar, pe măsură ce ei cresc, voi, părinții, descoperiți – oricât de stângaci ar fi să spunem asta – că ei sunt persoane independente. Trebuie să înveți să-i onorezi ca pe niște persoane independente. Ei au o integritate independentă ca purtători ai chipului lui Dumnezeu. Ei răspund chemării și scopurilor Lui pentru viețile lor, nu celor definite de tine. Sarcina ta este să-i înveți să se teamă de Dumnezeu și să umble pe căile Lui, împărtășindu-le orice înțelepciune și abilitate sunt dispuși să primească. Totuși, în cele din urmă, ei trebuie să decidă dacă primesc sau nu aceste lucruri.

Există un termen care ne ajută să înțelegem autoritatea parentală și limitele ei: *decrecendo*. Dacă știi să citești un portativ, probabil că ești familiarizat cu acest termen. Acesta este un semn alungit de la mai mare la mai mic (>) legat de o măsură de muzică ce îți spune să scazi treptat volumul pe măsură ce cânti acele note. Așa este și în creșterea copiilor. Pe măsură ce treci cu copiii tăi de la vârsta de o zi la 18 ani, începi cu un control ridicat și un

input puternic, dar măsura de control pe care o impui scade treptat cu creșterea în vârstă. Uneori, ea crește din nou, cum ar fi în perioada pubertății, dar, per ansamblu, traiectoria merge către tăcere și abandonarea controlului. Dacă ai făcut bine acest lucru și dacă copilul a absorbit înțelept învățătura ta, el internalizează controlul din partea ta, adică instruirea pe care i-o dai. Disciplina îi aparține acum copilului și naturii lui. Tu ai transmis-o mai departe, iar acum îl lași pe copil singur cu Domnul lui.

Asta înseamnă că, pe măsură ce copiii cresc, treci treptat de la o autoritate poruncitoare, care disciplinează, la o autoritate de sfătuire, care nu disciplinează, și în cele din urmă la eliberarea de orice autoritate. Tatăl de 60 de ani nu ar trebui să încerce să-i poruncească fiului său de 30 de ani unde să își dea copiii la școală. Acest decrescendo marchează faptul că acel copil a crescut, se maturizează și devine o persoană independentă.

Bunul meu prieten Matt, care are 5 copii, a explicat acest lucru în felul următor: „Când copiii sunt mici”, a spus el, „ești în fața lor. Când intră în adolescență, te retragi treptat odată cu ei. Nu le ții prelegeri, ci le pui întrebări și îi ajuți să gândească. Le ceri să ia în considerare scopul și implicațiile acțiunilor lor”. Apoi el a conchis astfel: „În final, când îi lansezi în lume, te retragi în spatele

lor și îi lași să prindă rădăcini”.

Am auzit recent de un tată creștin care a insistat ca fiica lui, aflată la facultate, să-l asculte ca și cum ar fi avut 3 ani. Iată un bărbat, m-am gândit, care nu înțelege de ce Dumnezeu i-a dat autoritate, așa că o folosește în detrimentul fiicei lui. El luptă împotriva capacității ei de a-și dezvolta propria tărie de caracter.

Dacă Dumnezeu ne-a dat autoritate pentru a-i ajuta pe copiii noștri să crească în înțelepciune, avem acest control pentru a-i ajuta să își însușească stăpânirea de sine. Impunem constrângeri exterioare astfel încât ei să le internalizeze rapid. Apoi îi lăsăm. Adolescentul sau copilul ajuns adult probabil că va face alegeri cu care nu suntem pe deplin de acord, dar care nu sunt în afara Scripturii. O parte din a onora integritatea copilului nostru adult este să ne abținem de la a ne exprima frustrarea sau dezamăgirea atunci când el ia astfel de decizii. Cu alte cuvinte, nu trebuie să exprimăm fiecare dezacord pe care îl avem față de el! În schimb, rămânem o sursă constantă de sfătuire, încurajare și rugăciune, știind că le putem încredința aceste lucruri și că îi putem încredința Domnului.

Asta înseamnă că, dacă ești tată, caracterul tău contează. La fel contează și dragostea și afecțiunea ta. Pentru

a-i conduce spre înțelepciune, trebuie să trăiești prin înțelepciune și să o iubești. Copiii sunt concepuți ca să iubească ceea ce tu iubești, așa că iubește înțelepciunea! Trăiește cu integritate! Niciun copil nu dorește în mod natural constrângeri exterioare decât dacă ceva îl inspiră – amintește-ți că am doar fiice – să vadă acele constrângeri ca fiind bune. Și ce va face acest lucru? Puterea dragostei tale plus puterea exemplului tău.

Tu nu ești ca un gardian de la închisoare care doar urlă porunci: „Înapoi în celulă!” Niciun deținut nu spune vreodată: „Vreau să cresc și să fiu ca gardianul închisorii!” În schimb, tu ești un erou. Tu inspiri și inviți. Te smerești și spui: „Uite o pelerină. Dar trebuie să o porți așa cum o port eu. Ești gata să faci asta?”

Așadar, folosește-ți autoritatea, dar folosește-o într-un fel care să atragă, să invite, să încurajeze și să învețe. Astfel, tu conduci un proiect de internalizare. În timp, îndepărtezi structurile exterioare, la fel ca atunci când scoți roțile de antrenament de pe bicicletă. Tu îți vei dori ca echilibrul să vină din interior.

Da, toate acestea ar putea părea ceva greu de făcut: să ți se ceară să fii un erou. Știi că ești departe de a fi perfect.

De fapt, eu nu-ți cer să pretinzi că ești perfect. Parte

din exemplul pe care trebuie să-l dai include exemplul mărturisirii păcatului, al recunoașterii slăbiciunii și al căutării lui Hristos.

Când fiicele mele erau mici, eu iubeam afecțiunea și admirația lor. Am vrut să mă ridic la înălțimea acestui lucru și să fiu eroul lor. Totuși, asta m-a făcut să fiu mai reticent în a mărturisi eșecul și păcatul, pentru că nu voiam să le dezamăgesc. Din fericire, soția mea știa mai bine cum să procedeze. Ea avea să-și mărturisească greșelile. Într-o zi, lecția aceasta și-a făcut loc în mintea mea: „Fetele mele sunt păcătoase; prin urmare, ele au nevoie de un exemplu pentru ce să facă cu păcatul lor. Fetele mele pot fi slabe; prin urmare, au nevoie de un exemplu despre cum să trăiască în slăbiciune”. Așa că lecția pentru mine a fost aceasta: „Un tată bun nu spune doar: ‚Iată o pelerină. Vino cu mine’. Apoi el mai spune: ‚Iată un șervețel. Plângi împreună cu mine pentru păcatul nostru, pentru că și tata are nevoie de un mântuitor’”.

CUM ÎȘI PUNE TATĂL AUTORITATEA LA LUCRU

Primul pas în exercitarea autorității în viața copiilor tăi este să te temi de Domnul și să capeți tu însuși înțelepciunea. Dumnezeu vrea să-ți folosești autoritatea, să

fii părinte, să înveți și să administrezi disciplina. Totuși, El vrea să o folosești cu compasiune și atenție, calibrându-ți mereu corecțiile și instrucțiunile pentru cei mai firavi și mai slabi. Așa că studiază Cuvântul. Cercetează caracterul lui Dumnezeu ca Tată iubitor și gândește-te cum ai putea crește în aceste căi. Dedică-te rugăciunii. Caută deopotrivă înțelepciunea și sfatul oamenilor evlavioși.

Pasul doi este să-ți folosești autoritatea spre binele copiilor tăi, niciodată spre comoditatea sau câștigul tău egoist. Tu ești cei care tunde trandafirii pentru ca ei să crească, care pune aparatul dentar pentru ca dinții să fie drepecți, care instituie regimul de exerciții fizice pentru ca sportivul să alerge repede, care aduce cuvântul dragostei pentru ca un copil să zâmbească. Asta înseamnă că trasezi limite. Spui „nu” la anumite lucruri. Demonstrezi hotărâre. Administrezi disciplina. Îl faci pe copil să simtă consecințele și pierderea lucrurilor pe care le dorește. Totuși, cauți și modalități de a spune „da”, de a binecuvânta, de a-l ajuta să experimenteze uimirea. Îi umpli mintea cu lucruri bune. Îl încurajezi. Dăruiești, dăruiești și iar dăruiești, așa cum face Dumnezeu cu noi.

Pașii trei până la cinci implică felul în care Dumnezeu te-a conceput într-un fel unic ca bărbat, prin comparație

cu soția ta. Conducerea pe care o exerciți în viața ei, așa cum a fost descrisă în capitolul precedent, ar trebui să influențeze și creșterea copilului vostru. Un tată este capul unei familii într-un fel în care o mamă nu este. Pasul trei, așadar, înseamnă să iei inițiativa în lucrarea, unitatea și închinarea familiei. Ca să fiu clar, soția mea mă ajută enorm în toate aceste privințe. Ea concepe lista de lucruri de făcut. Ea se asigură că au loc cinele în familie. Ea îmi amintește să conduc în închinarea în familie și îmi oferă sfaturi despre ce este eficient. Totuși, responsabilitatea supremă este pe umerii mei și este pe umerii tăi, dacă ești tată. Dacă serile sunt mereu pline de conflicte și ranchiună, dacă copiii sunt indisciplinați, dacă familia lipsește des de la biserică, Isus va bate la ușa ta, tată.

Pasul patru înseamnă să „joci greu”, cum zic eu. Prin această expresie vreau să spun că prezența ta ar trebui să fie cea mai autoritară prezență în casă. Ești bolovanul cel mai puțin probabil să se miște, zidul care nu poate fi doborât, stâlpul care ține steagul fluturat de vânt. Prezența ta trebuie să fie constantă, stabilă, plăcută și aducătoare de liniște. Când tata este în casă, soția și copiii ar trebui să se simtă în largul lor, protejați și fericiți, ca și cum lumea ar fi în locul ei natural și casa așa cum ar trebui să fie. Poate că mama este epuizată și se simte puțin morocănoasă. Este

în regulă, pentru că tata știe să păstreze lucrurile calme și optimiste. Poate că două surori se acuză reciproc de nedreptate. Este în regulă, pentru că tata va fi corect și va media o rezolvare a conflictului. Copiii nu îl pot manipula ca să obțină ce vor, iar ei trăiesc un simțământ de siguranță în această predictibilitate și consecvență.

Printre altele, a juca în felul acesta înseamnă să fii cea mai serioasă persoană în a disciplina. Știi ce mă scoate din minți pe mine? Să stai într-un restaurant, într-un parc sau la biserică, și să privești o mamă făcând toată treaba de a corecta un copil neascultător de 3 ani. Copilul face o criză, iar mama încearcă disperată să-l împiedice pe copil să îi deranjeze pe toți cei prezenți, pe când tata stă acolo și privește, sau chiar se uită în altă parte, ca și cum i-ar spune soției sale: „Asta este problema ta, nu a mea”. De mai multe ori am fost tentat să întrerup scena și să-l cert pe bărbat: „Frate, dă-te jos, slujește-ți soția, iubește-ți copilul și începe să te porți ca un bărbat, asumându-ți responsabilitatea pentru copilul tău!” Nu înțelege greșit ce spun. Disciplina unui tată nu ar trebui niciodată făcută la mânie. Ea ar trebui să fie calmă și liniștită. Când copiii mei erau mici, eu încercam chiar să vorbesc mai încet decât de obicei, aproape în șoaptă. Chiar adăugam o notă de compasiune în tonul meu, cum ar fi:

„Dragă, nu-mi place disciplina, dar te iubesc, așa că...”
Totuși, am vrut ca fetele mele să știe și că în spatele liniștii și compasiunii se ascunde o hotărâre de oțel. Am spus fiecare cuvânt din inimă și m-aș fi ținut de el până la capăt. Dacă ești bărbat, nu îți face soția să joace rolul polițistului rău doar ca tu să poți juca mereu rolul polițistului bun. Asta înseamnă abdicare de la autoritate, și nu dovedește dragoste nici pentru ea, nici pentru copii.

Pasul cinci este să fii principalul aducător de bucurie în casa ta. Imaginează-ți dacă Dumnezeu nostru nu ar fi un Dumnezeu al bucuriei, ci un Dumnezeu al întunericii și al temperamentului vulcanic. Nu, mulțumesc. Nu aș vrea să trăiesc în universul Lui. Acum imaginează-ți că trăiești într-o casă în care tatăl este posac, sever și morocănos. Nici eu nu aș vrea să locuiesc în casa lui. Așa că, dacă ești tată, întreabă-te în fiecare dimineață: Cum poate prezența mea să le aducă bucurie soției și copiilor mei? Desigur, totul începe cu propria inimă. Ai nevoie de o încredere plină de credință în bunătatea și puterea lui Dumnezeu. Trebuie să ai încredere că El vrea întotdeauna binele pentru tine – dacă ești creștin (Rom. 8:28). Apoi trebuie să porți acea încredere și bucurie la vedere. Salută-i în fiecare dimineață prin cuvinte de afecțiune și entuziasm. Încheie fiecare zi găsim modalități de

a râde. Fă cumva să înveți să emani bucurie și chiar să fii puțin caraghios. Dar, mai mult, învață cum să-ți ții ochii ațintiți asupra imaginii de ansamblu a lui Dumnezeu chiar și când vremurile sunt întunecate, și ajută-i pe cei din familia ta să facă la fel. Soția și copiii tăi vor să empatizezi cu ei atunci când se simt anxioși și abătuți, dar vor și să fii o sursă de speranță, ca zâmbetul tău să-i ajute să zâmbească.

Punerea cap la cap a pașilor patru și cinci presupune că știi cum să joci rolul polițistului rău și al polițistului bun. Ai greutate și ești o persoană plăcută. Ești serios, dar ești și o persoană plăcută, cu care este ușor de trăit. Îți este greu să le faci pe amândouă? Da! Eu eșuez des. Sunt alături de voi în această luptă, fraților, și nu vă vorbesc de sus. Dar nu Se arată Dumnezeu în ambele feluri față de noi? Sarcina noastră este să-L reprezentăm (Efes. 3:14-15).

Un al șaselea pas foarte, foarte practic pentru siguranță este acesta: Cântă! Da, chiar vorbesc serios: Cântă! Conduce pe această cale cântând imnuri și cântări de laudă în casă, la masa de seară. Fii cel ce conduce pe această cale cântând cu glas tare la biserică. Fă asta chiar dacă nu ai ureche muzicală foarte bună și soția ta se strâmbă la notele tale greșite. Nu ai observat că bărbații din biserică adesea nu cântă, cel puțin nu bărbații din America? Ei

doar rostesc cuvinte. Bănuiesc că la mijloc este faptul că a cânta implică emoții, iar mulți bărbați se simt inconfortabil să-și arate emoțiile (eu mă simt așa), cu excepția cazului în care cântă pe un stadion de fotbal. Și nu doar atât, ci modelele noastre de masculinitate – de la supereroi precum Batman la personajele cowboy interpretate de Clint Eastwood – sunt un soi de modele de stoicism. Nouă ne place să arătăm ca și cum suntem tari, iar cântatul ne face vulnerabili. Dar tocmai asta vreau să spun cu adevărat: Fii vulnerabil în lauda ta față de Dumnezeu! Cu lamentările tale. Cu mărturisirile tale. Cu mulțumi-
rile tale. Fii cel ce conduce prin a-ți da pe față inima în fața familiei și bisericii, cântându-I lui Dumnezeu cu vi-
goare. Atunci vei ști că ești un bărbat adevărat și un bărbat tare, care nu se teme. La fel vor ști și copiii și soția ta.

În al șaptelea rând și în final, una dintre cele mai importante sarcini ale noastre ca autoritate pentru copiii noștri ține de a-i iubi și afirma așa cum i-a făcut Dumnezeu. Nu trebuie ca ei să fie mai deștepți decât sunt, nici mai frumoși sau mai rapizi decât sunt. Trebuie să fie ceea ce ei sunt, pentru că ceea ce a făcut Dumnezeu este bun, foarte bun, iar noi iubim asta. Și ar trebui să le arătăm în fiecare zi că ne place asta.

În acest capitol am subliniat importanța limitelor și a

corecției. Totuși, prea multă corecție sau o modalitate greșită de corecție poate submina un copil. Mama mea a spus cândva că o astfel de disciplină nu va face ca un copil să iubească mai puțin un părinte, dar îl va face să se disprețuiască mai mult. Așa că, te rog, încurajează mult mai mult decât să corectezi. Când copilul ridică privirea și te vede începând să spui ceva, se așteaptă la corecție sau la încurajare? Sper să fie încurajare. Și nu doar atât, ci țipetele și hărțuirea nu reflectă felul în care Dumnezeu te corectează pe tine. Efectele dăunătoare ale ciclului pasivitate-furie pe care le-am menționat în capitolul precedent se aplică și în cazul creșterii copiilor. Dacă tata este o bombă cu ceas, copiii știu că nu este sigur și că nu poate fi de încredere. El nu este cineva de la care să ceri sfat, față de care să-ți exprimi sentimentele sau cu care să-ți împărtășești bucuriile. El își pierde astfel abilitatea de a transmite înțelepciune.

Am descoperit devreme în copilărie că îmi este ușor să joc cartea defensivei, adică să corectez problemele doar pe măsură ce ele apar. Totuși, a juca doar în apărare este lenevie, permițându-mi să-mi ignor copiii până când comportamentul lor mă obligă să intervin. Dumnezeu vrea să jucăm și în ofensivă, iar asta înseamnă că El vrea să planificăm, să facem strategii și să le punem în aplicare pentru a le face bine copiilor noștri.

Nu este suficient să petrecem timp cu copiii noștri. Trebuie să ne bucurăm de timpul petrecut cu ei și să le arătăm că ne place asta. Copiii știu diferența. Noi ne bucurăm de lucrurile pe care le iubim. Și ei sunt la fel. Așadar, îi iubești? Atunci te vei bucura de ei. Iar dacă nu faci asta, roagă-te, mărturisește și cere-I lui Dumnezeu să-ți crească inima.

Dacă i-aș întreba pe copiii tăi sau pe ai mei, ar spune oare că „tatăl meu se bucură să fie cu mine”? Eu nu vreau să existe vreun dubiu în mintea lor. Ar trebui ca ei să se poată odihni în dragostea și bucuria tatălui lor, pentru că noi putem să ne odihnim în dragostea și bucuria lui Dumnezeu, Tatăl nostru.

Noi ne iubim copiii mai presus de orice, îndrumându-i spre Fiul Lui preaiubit. De fapt, noi nu îi iubim deloc decât dacă îi iubim îndreptându-i spre Hristos. Dragostea noastră nu se compară cu a Lui, iar ei au nevoie de dragostea Lui mai mult decât de a noastră. Problema este că, încă de la naștere, ei sunt împotriviți față de El. Am putea vorbi mult despre felul cum ceea ce a creat Dumnezeu este bun, dar dacă nu recunoaștem și inimile lor răzvrătite, discuția noastră este pur sentimentalism. Ei se află sub mânia lui Dumnezeu bună și dreaptă, iar noi îi iubim spunându-le asta. A minimaliza,

a respinge sau a nega dreptatea lui Dumnezeu nu este un gest de dragoste. Nu este un gest de dragoste să remode-lăm Universul după chipul nostru, spunând lucruri de genul: „Pur și simplu nu-mi pot imagina că un Dumnezeu iubitor ar putea vreodată...” (și completează cu ce vrei aici). Lasă-L pe Dumnezeu să definească dragostea pentru Sine și să ne spună în Cuvântul Său că dragostea Sa este sfântă și dreaptă.

Vestea bună este că Fiul preaiubit a găsit o cale de ier-tare așa încât copiii tăi să se împace cu Dumnezeu. Asta înseamnă că ei pot fi iubiți de Dumnezeu cu aceeași dragoste cu care Dumnezeu Îl iubește pe Fiul Său preaiubit (Ioan 17:26). Totuși, ei trebuie să se pocăiască, să creadă și să-L urmeze pe Hristos. Amintește-le zi de zi copiilor tăi aceste lucruri. Amintește-le când îi disciplinezi. Amintește-le când îi surprinzi cu har și milă. Amintește-le când ești mândru de ei și când îți frâng inima. Nu există nimic mai mare și mai bun decât dragostea lui Hristos.

A le reaminti copiilor tăi acest lucru este responsabilitatea ta principală, pentru că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, iar frica de Domnul începe cu pocă-ință și credință. De fapt, îndrumarea copiilor către Hristos în cuvânt și faptă este felul în care îi vei iubi cel mai bine pe copiii tăi.

5

EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA MANAGER

Descrierea postului

Să ofere salarii drepte sau corecte în schimbul muncii credincioase și oneste.

Cum exercităm autoritatea la locul de muncă? Acest capitol se referă la autoritatea pe care o deții sau o experimentezi timp de peste 24 de ore pe săptămână, fie că lucrezi într-o școală, într-un restaurant, într-un departament de resurse umane, într-o firmă de avocatură, în armată sau într-un magazin de suveniruri de pe marginea drumului, cu unul sau doi vânzători angajați. Pentru simplitate, voi folosi cuvântul „manager” sau „șef” pe tot parcursul acestui capitol, având în vedere orice poziție în care ai responsabilități de supraveghere sau conducere asupra altor persoane, indiferent dacă titlul tău real este de sergent-major în armată, manager de tură sau director asociat.

Uneori, autoritatea managerială este o autoritate poruncitoare. Gândește-te la un proprietar de afacere, care poate angaja sau concedia după bunul plac. Alteori, ea este mai degrabă o autoritate de sfătuire. Gândește-te la un colonel din armată, care poate acuza de nesupunere un ofițer de rang inferior, dar trebuie să apeleze la un judecător și un juriu militar pentru a desfășura procesul într-o curte marțială. Există o varietate nesfârșită de configurații pe care le-am putea lua în considerare în această discuție.

O provocare în a gândi legat de acest domeniu al autorității ține de distanța culturală care separă contractele de muncă de astăzi de condițiile de muncă din vremurile biblice. Gospodăriile vechi includeau familia extinsă, servitorii, concubinele și alte persoane. Autoritatea în familie și la locul de muncă erau îngemănate. În plus, economia din lumea antică se baza pe sclavie. Iar Biblia nu este interesată în principal de abolirea acestui sistem economic (deși Pavel încurajează sclavii să devină liberi dacă este posibil, v. 1 Cor. 7:21), ci să îi ajute pe cei din orice sistem economic să-L urmeze pe Isus cu credință.

Așadar, deși trebuie să negociem distanța culturală și complexitățile etice, nu trebuie să ne temem de textele

biblice care se adresează stăpânilor și slujitorilor.¹ Putem pur și simplu să întrebăm: „Doamne, ce ai vrea să învățăm cu privire la locul de muncă, împreună cu tot ce spune Biblia despre muncă?”

Autoritatea managerială sau de la locul de muncă este o altă manifestare a mandatului de stăpânire asupra creației pe care Dumnezeu l-a dat lui Adam și Eva. Primul cuplu a fost însărcinat să conducă și să supună Pământul, iar această sarcină este încă în vigoare și astăzi. Autoritatea managerială este o modalitate de a ne organiza munca pentru a îndeplini mandatul de stăpânire dat de Dumnezeu și pentru a împlini nevoile pentru fiecare participant la ea. Această autoritate este o parte necesară în a fi împreună administratori ai Pământului.

Autoritatea managerială depinde de un anumit tip de meserie: „Îți voi da forța mea de muncă și mă voi supune proiectului tău, oricare ar fi acesta, în timp ce tu îmi oferi venituri, protecție sau mijloace de trai”. În plus, indivizi diferiți pot avea daruri sau talente diferite, pe care le pot oferi în schimbul veniturilor, de la muzician la fierar și meșteșugar (v. Gen. 4:21-22; Exod 31:1-6). Altfel spus, autoritatea managerială este o necesitate pentru ca ființele

¹ Dacă ai mai multe întrebări, consultă discuția mai amplă pe această temă din *Authority*.

omenești să relaționeze economic unele cu altele. De aceea, am definit mai devreme autoritatea managerială ca oferind salarii drepte sau corecte în schimbul muncii credincioase și oneste.

CE ESTE AUTORITATEA MANAGERIALĂ?

La fel ca autoritatea unui guvern, autoritatea managerială este un atribut al dreptății. Ea este o structură etică, asemenea autorității guvernamentale, implicată în marile proiecte de a îndeplini mandatul de stăpânire asupra creației dat de Dumnezeu, mandat pe care îl împlinim împreună cu alți oameni. Totuși, în timp ce autoritatea guvernamentală se concentrează pe sfera politică, cea managerială se concentrează pe sfera economică. Când două persoane intră într-o astfel de înțelegere, de tipul *munca mea pentru venitul, mijloacele de trai sau protecția ta, una dintre părți va deține autoritate asupra celeilalte, nu prin drept intrinsec, ci ca parte a „înțelegerii” sau „contractului” pe care cele două părți l-au încheiat: „Îmi poți spune ce să fac, dar fac numai dacă mă plătești”*. Chiar și ucenicia dintre tată și fiu (așteptarea din vechea gospodărie patriarhală) și dinamica relațională a sclaviei prezumă astfel de contracte. De exemplu, era de așteptat ca stăpânii să aibă grijă de sclavii lor, iar legea din

Vechiul Testament a încercat să facă explicită această așteptare (de ex. Exod 21:7-11, 20-21, 26-27). Când stăpânii egipteni i-au lipsit pe sclavii evrei de paie pentru fabricarea cărămizilor, israeliții au strigat împotriva acestei nedreptăți (Exod 5:15-16).

La fel este în contractele noastre de muncă încheiate liber în zilele noastre. Atât ascultarea cerută de manager, cât și ascultarea oferită de angajat depind de ceea ce este corect, convenit, drept sau just. Ambele depind de împlinirea de către fiecare parte a acelei componente din înțelegere care a fost asumată și de a-i oferi celuilalt ceea ce i se cuvine potrivit înțelegerii. Apostolul Pavel spune despre acest principiu: „Să nu legi gura boului când treieră bucate. Vrednic este lucrătorul de plata lui” (1 Tim. 5:18).

Ceva legat de fiecare muncitor îl face vrednic de plata lui. Salariul este meritat de acel lucrător. Dumnezeu a introdus același principiu în legea levitică: „Să nu îl asuprești pe aproapele tău, și să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (Lev. 19:13). Un israelit nu putea reține salariul cuiva, nici măcar peste noapte, de teama de a nu risca să îl jefuiască sau să-l asuprească pe muncitor.

Dacă Scriptura le poruncește stăpânilor să își trateze

slujitorii corect și drept pentru că Dumnezeu nu manifestă nicio părtinire față de stăpân (Efes. 6:9), cu cât mai clară ar trebui să fie această lecție pentru contractele noastre de muncă voluntare din lumea modernă? Indiferent dacă deținem autoritate de sfătuire sau de poruncire, relațiile noastre cu angajații subordonați sunt structurate de cerințe etice. Noi le datorăm corectitudine și dreptate. Dumnezeu nu este părtinitor față de păstor în raport cu secretarul bisericii, nici față de proprietarul magazinului în raport cu vânzătorul, nici față de ofițer în raport cu soldații lui, nici față de șeful de fabrică în raport cu muncitorii, nici față de directorul școlii în raport cu profesorii, nici față de directorul editorial față de asistentul editorial. Dimpotrivă, El îi cere managerului să respecte un standard etic mai înalt: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:48).

Noi le datorăm dreptate celor de sub autoritatea noastră prin ceea ce le plătim, prin felul în care le vorbim, prin felul cum îi corectăm, prin maniera în care căutăm oportunități de a-i ajuta să fie înfloritori și să crească, și prin felul cum îi ajutăm să-și identifice punctele forte și să compenseze slăbiciunile. Este ceva corect și drept să îi tratăm pe cei de sub autoritatea noastră ca pe niște chipuri

ale lui Dumnezeu în toate aceste modalități. Un muncitor își merită salariul și, pe cale de consecință, el merită să fie tratat ca unul care este chipul lui Dumnezeu. Cei de sub autoritatea noastră sunt isprăvnicia noastră.

DE CE EXISTĂ AUTORITATEA MANAGERIALĂ?

Care este scopul autorității manageriale? Așa cum am discutat deja, ea există mai întâi pentru îndeplinirea mandatului stăpânirii asupra creației și în al doilea rând pentru împlinirea nevoilor. Dincolo de păcat în general și de închinarea la sine în mod particular, blestemul este inamicul perpetuu împotriva căruia trebuie să lupte toate locurile noastre de muncă și economiile noastre. Dumnezeu a făgăduit că munca va fi dificilă și dureroasă (Gen. 3:17-19), ceea ce adesea se traduce în termeni economici prin moarte și deficit de resurse.

Chiar și autorul cărții Ecclesiastul, care a cumpărat sclavi pentru a construi case și vii, grădini și parcuri, lacuri și păduri, turme și cirezi, a văzut că blestemul este de neînving. Totul se transformă în praf și se dovedește a fi lipsit de sens. Care este recompensa noastră pentru o zi grea de muncă? Ea ne ucide: „Cine sapă groapa altuia, cade el în ea, și cine surpă un zid, va fi mușcat de un

șarpe” (Ecl. 10:8). Totuși, deși nu ar trebui să căutăm să facem din această lume o casă permanentă prin realizări personale, Dumnezeu ne îngăduie, în îndurarea Lui, să găsim o bucurie autentică în a ne face munca și lucrarea cu excelență spre slava Sa (Ecl. 2:24; Col. 3:23). Pe parcurs, harul comun al lui Dumnezeu face ca soarele să strălucească și ploaia să ude pământul, astfel încât culturile să crească, economiile să fie construite și oamenii să fie hrăniți. Iar o autoritate bună la locul de muncă maximizează acest potențial. Ea zidește orașe, dirijează orchestre simfonice și realizează descoperiri științifice.

Merită menționat aici un al treilea răspuns la întrebarea din subtitlu: o autoritate bună la locul de muncă servește scopului instruirii. Nu-mi vine în minte un text biblic bun care să susțină acest punct, dar structura generală a uceniciei în lumea biblică îl întărește în mod sigur. De aceea, autoritatea parentală și cea managerială pot fi uneori foarte asemănătoare. Așa cum părinții își învață copiii să supună Pământul, un manager evlavios manifestă un aspect al acelei sarcini parentale. Un bun manager editorial îi instruiește pe editorii de sub conducerea sa; un bun păstor senior îi pregătește pe păstorii asociați care lucrează cu el; un bun lider de vânzări echipează echipa de vânzări; un profesor bun îl instruiește

pe profesorul junior care lucrează cu el. Ca în cazul oricărei autorități, autoritatea pe care o deții la locul de muncă ar trebui să reflecte maniera în care Dumnezeu folosește autoritatea Sa în creație și felul cum Hristos a folosit-o în răscumpărare. Ea ar trebui folosită pentru a crea viață, oportunități și creștere în alții.

În al patrulea și ultimul rând, autoritatea managerială oferă oportunități pentru mărturia sfinților. Acest lucru este sugerat în învățătura lui Pavel către Filimon de a-l trata pe slujitorul său Onisim ca pe un frate iubit în Domnul (Flm. 15-16). Surprinzător este că până și o autoritate managerială slabă oferă oportunități pentru mărturie evanghelică, așa cum se vede în cazul în care Petru îndeamnă sclavii să calce pe urmele lui Hristos (1 Petru 2:18-21). Lecția de aici este că un creștin ar trebui să fie mai preocupat de mărturia sa decât de locul de muncă pe care îl are sau de poziția pe care o ocupă (v. 1 Cor. 7:17-35). Acest lucru implică, la rândul lui, obligația de a te supune angajatorilor prin a munci sârguincios pentru ei.

Când lucram în jurnalism, aveam un șef care mă trata nedrept atât pe mine, cât și pe colegii mei. Eu eram redactor-șef al unei reviste, în timp ce el era editor și proprietar. El țipa la noi, ne umilea și ne insulta. Ne simțeam

de parcă trăiam pe marginea unui vulcan, mereu îngrijorați de perspectiva unei erupții bruște. Îmi plăceau zilele când el lipsea de la birou.

Știi care este cel mai mare regret al meu de astăzi de pe urma acelui loc de muncă, după 25 de ani? Faptul că nu am muncit mai bine pentru acel om. Mi-aș da o notă de trecere pentru munca mea la acea revistă – poate undeva pe la 6. Totuși, mi-aș dori să fi făcut o muncă de nota 10. De ce? Ca să avansez? Nu, pentru că, în cele din urmă, am părăsit domeniul jurnalismului. Mai degrabă pentru că el știa că sunt creștin, iar excelența în munca mea ar fi făcut ca mărturia mea să fie și mai pătrunzătoare în mintea lui, anume să fie mărturia unui creștin care face o muncă excepțională și care absoarbe nedreptățile cu har. Cred că asta ar fi mărturisit ceva împotriva nedreptăților lui și care ar fi fost o mărturie mai puternică pentru Hristos.

CUM PUNE UN MANAGER AUTORITATEA LA LUCRU

Un manager nu trebuie niciodată să fie nedrept sau incorect, nici față de angajat, nici față de el. Acest lucru cuprinde o mulțime de aspecte, de la umilirea sau amenințarea angajaților, la avansuri sexuale, la plata insuficientă și suprasolicitarea angajaților, până la multe alte posibile

fapte ilegale. Principiul general aflat în discuție aici este că un manager prost poate exploata cu ușurință nevoile financiare și vulnerabilitățile unui angajat pentru folos personal, mai ales într-o lume a sărăciei și a resurselor limitate. Aceasta este opusul a ceea ce vrea Dumnezeu de la noi.

În schimb, fiecare șef sau manager de la locul de muncă ar trebui să facă munca de supraveghere meditănd la cuvintele lui Pavel către stăpâni: „Stăpânilor, dați-le robilor voștri ce le datorați și ce li se cuvine, căci știți că și voi aveți un Stăpân în Cer” (Col. 4:1). Din nou, dacă Dumnezeu a vrut o astfel de dreptate pentru vechea relație stăpân-slujitor, cu cât mai mult se aplică ea relațiilor manager-angajat de astăzi! Așadar, autoritatea bună la locul de muncă începe cu frica de Domnul. Ești responsabil în fața lui Dumnezeu pentru felul în care îi tratezi pe cei de sub autoritatea ta. Și ține minte că Dumnezeu nu este părtinitor față de tine doar pentru că ești șeful. Autoritatea ta este o isprăvnicie, și vei fi judecat pentru felul în care o folosești. Poate că ești șef peste alții, dar ești și sub autoritatea lui Dumnezeu. Prin urmare, tratează-i pe cei care lucrează pentru tine într-o manieră corectă și dreaptă:

- Nu fi necinstit, dur, lipsit de blândețe, exploatator sau asupritor.

- Ține minte că ei sunt ființe omenești care trebuie să trăiască vieți depline, pentru că Dumnezeu le-a dat și lor alte isprăvnicii.
- Plătește-i într-un fel care să reflecte meritele pentru munca lor.
- Ajută-i să devină mai buni la locul lor de muncă. Învăță-i și echipează-i.
- Oferă-le oportunități să reușească și să prindă rădăcini spre succesul lor, nu doar pentru binele tău, ci și pentru al lor.
- Discută greșelile lor cu ei, dar nu de fiecare dată.
- Deleagă unde poți, asumându-ți anumite riscuri. Dă-le șansa să scrie ei un raport, să conducă o ședință, să găzduiască cina, să proiecteze biroul sau să predea un curs.
- Nu controla fiecare detaliu. Micro-managementul subminează inițiativa și asumarea proiectelor și îi învață pe oameni să nu își dea străduința la locul de muncă.
- Fii conștient de slăbiciunile lor. Uneori, va trebui să-i protejezi de ei înșiși ca să nu încerce

să își asume ceva prea greu pentru ei.

- Ține minte că ei sunt oameni păcătoși, care vor fi ispitiți să păcătuiască, fie prin lene, înșelăciune sau poate chiar furt. Stabilește structuri de autoritate și construiește relații pentru a minimiza ispitele.
- Fii generos, mai ales absorbind greșelile lor și asumându-ți vina când poți.

La apogeul lui, Israelul antic oferea o imagine frumoasă a guvernării și conducerii bune: „Iuda și Israel, de la Dan până la Beer-Șeba, au locuit în liniște fiecare sub via lui și sub smochinul lui, în tot timpul lui Solomon” (1 Împ. 4:25). Un management și o administrare bună ajută oamenii să prospere. O astfel de folosire a autorității este o imagine a ceea ce ar fi trebuit să fie Adam în Grădina Eden, a ceea ce pot fi soții și părinții în familie și a ceea ce ar trebui să fii la locul de muncă, oricare ar fi autoritatea ce ți s-a dat.

Așadar, întrebarea pentru tine și pentru mine este aceasta: Cum putem ajuta în așa fel încât mediul nostru de lucru, și mai ales cei de sub autoritatea noastră, să prospere?

6

EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA PREZBITER

Descrierea postului

Să dai învățătură și să exemplifici înaintea unei biserici noua creație și viața caracteristică Împărăției lui Hristos, oferind supravegherea întregului trup al bisericii și păstorindu-i pe membrii lui.

De la momentul când Dumnezeu S-a îndepărtat de prezența lui Adam și Eva, poporul lui Dumnezeu a trăit prin credință, nu prin vedere. Din fericire, Dumnezeu încă ne vorbește. Poate că nu-L putem vedea cu ochii noștri trupești, dar Îl putem auzi cu urechile prin citirea și învățătura Scripturii. Asta înseamnă că viața creștină și adunările bisericii locale se concentrează pe Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia. Biblia ne învață cum să-L cunoaștem și să-L urmăm pe Dumnezeu în părtășia bisericii. Așa știm cu certitudine ceva despre lume sau despre mântuirea noastră.

Doar Biblia este autoritatea absolută și perfectă cu privire la ce anume trebuie să credem despre Dumnezeu și mântuire, și despre felul cum să ne trăim viața pe Pământ. Ea este „norma care stabilește standardul” pentru toate doctrinele și practicile noastre. Prin urmare, biserica se strânge împreună pentru a asculta Biblia, apoi se împrăștie în lume pentru a trăi și a împărtăși Biblia, lăsând-o să reverbereze în fiecare domeniu al vieții membrilor ei.

Totuși, toate acestea ridică o altă întrebare: A cui interpretare și învățătură din Biblie va fi socotită ca interpretarea bisericii? Un membru poate avea o interpretare, altul o altă interpretare. Dacă judecățile bisericii în ansamblu sunt obligatorii pentru fiecare membru – și sunt, deoarece Isus i-a dat cheile Împărăției întregii congregații (Matei 18:15-20) – a cui interpretare este cea care obligă biserica în ansamblu?

CARE ESTE AUTORITATEA PREZBITERILOR?

Prezbiterii sau păstorii sunt cei care spun: „Biserică, acestea sunt doctrinele în care noi credem”.¹ Congregația răspunde apoi și afirmă formal: „Da, acestea sunt

¹ Trebuie să menționez aici că voi folosi alternativ termenii *prezbiter*, *păstor* și *priveghetor* [supraveghetor, n.tr.], deoarece Scriptura face asta, ținând cont că termenul *păstor* este tradus în felul acesta în pasaje precum Faptele Apostolilor 20:17, 28; 1:7; 1 Petru 5:1-5; v. și Efes. 4:11.

doctrinile în care credem”, făcând ca acele doctrine să devină oficiale. Congregația este cea care face judecata finală în chestiuni de doctrină și membralitate, dar prezbiterii conduc sau îi spun congregației ce judecăți să facă.

Autoritatea unui prezbiter este o autoritate de sfătuire. La nivel individual, prezbiterii nu pot excomunica membrii bisericii așa cum poate biserica strânsă împreună (Matei 18:15-20; 1 Cor. 5). Totuși, învățăturile și sfaturile prezbiterilor sunt obligatorii pentru membri. Dumnezeu vrea ca membrii să „asculte” și să „se supună” (Evrei 13:17) atunci când liderii lor spun: „Aceasta este doctrina în care credem”, sau „Ar trebui să primim această persoană ca membru”. Păstorii nu le pot impune aceste pronunțări, dar Isus îi va susține pe prezbiteri. Astfel, membrii bisericii ar trebui să simtă greutatea pronunțărilor prezbiterilor asupra conștiințelor lor.

De exemplu, Pavel joacă rolul unui păstor când îi spune bisericii din Corint să îndepărteze un om dintre membri ca act de disciplină. Într-un verset, el îi spune bisericii: „Am și judecat” (1 Cor. 5:3), dar asta nu înseamnă că acea judecată a și fost pusă în practică. Apoi el îndeamnă biserica să pronunțe aceeași judecată: „Nu este datoria voastră să îi judecați pe cei dinăuntru?” (v. 12). Decizia finală rămâne în mâinile congregației din

Corint, dar biserica este obligată să asculte de Pavel. La fel este și în cazul unei bisericii și a prezbiterilor ei.

Desigur, prezbiterii pot greși, ceea ce este un motiv suplimentar pentru care congregația rămâne instanța finală pentru pronunțarea judecății, iar cheile disciplinei rămân în mâinile membrilor adunați împreună. Pavel le spune bisericilor din Galatia că ar fi trebuit să respingă chiar și un apostol sau un înger din Cer dacă le-ar fi predicat o Evanghelie diferită (Gal. 1:6-9). În ziua de apoi, Isus nu-i va da niciun punct ca bonus unei congregații care se supune unui învățător fals sau unui lup.

CE FEL DE AUTORITATE?

Una dintre cele mai proeminente metafore legate de slujba prezbiterului în Noul Testament este cea a *păstorului*, care reflectă sensul termenului în sine. În Vechiul Testament, acest titlu le aparținea în principal regilor din Israel (de ex. 2 Sam. 5:2; 7:7; Ezech. 34:23; cf. Isaia 44:28). Deoarece majoritatea acestor păstori s-au dovedit necredincioși (de ex. Ier. 23:1-4; Ezech. 34), Isus a venit ca Păstorul cel Bun. El cunoaște oile Tatălui Său și le păzește pe toate (Ioan 10:11, 14, 27-29).

Așadar rolul prezbiterului este să fie un păstor sub autoritatea Păstorului cel Bun. Asemenea lui Isus, un

prezbiter ar trebui să slujească pentru a cunoaște și păzi oile, conducându-le, hrănindu-le și protejându-le. Pavel ne învață astfel: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma” (F.A. 20:28; cf. Efes. 4:11-12; 1 Petru 5:1-3). Mai mult, păstorii fac o supraveghere asemănătoare cu supravegherea unui rege evreu asupra națiunii. Pavel continuă astfel: „Turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi” (F.A. 20:28). O astfel de supraveghere există pentru a face așa încât congregația să fie bine zidită pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe învățăturile lui. Pavel clarifică mai mult acest aspect, spunând că Duhul Sfânt pune prezbiteri în biserici spre protecția spirituală a bisericii, avertizând că „se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să îi tragă pe ucenici de partea lor” (F.A. 20:30). Cu alte cuvinte, sarcina prezbiterilor este să conducă congregația în ansamblu, și pe fiecare membru la nivel individual, către pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu, protejați de fâlcile lupilor, care i-ar devora prin învățăturile lor mincinoase.

Prezbiterii ne învață cum să cunoaștem și să aplicăm conținutul Bibliei la nivel individual și ne conduc în a cunoaște și aplica Biblia în viața noastră colectivă. Pe scurt, prezbiterii au autoritatea de a da învățătură și autoritatea de supraveghere, iar aceste două lucruri sunt

strâns legate între ele. Hai să le analizăm pe fiecare în parte.

Autoritatea de a da învățătură

Dacă ne uităm la lista cerințelor calificative pentru prezbiteri întocmită de Pavel în Tit 1 și 1 Timotei 3, aproape toate cerințele calificative se aplică fiecărui creștin. De exemplu, fiecare creștin ar trebui să aspire să fie treaz, înfrânat, nu bețiv, credincios unei singure soții, și așa mai departe. Pavel enumeră aici doar două cerințe calificative care se aplică doar prezbiterilor: să nu fie convertit de curând și să fie în stare să dea învățătură.

Abilitatea de a da învățătură nu se referă atât la darurile care țin de carismă sau putere retorică ale prezbiterului, cât mai degrabă la calitatea sau „soliditatea” învățăturii sale. El predică lucruri „care se potrivesc cu învățătura sănătoasă” (Tit 2:1). El „se ține de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să îi înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9). El urmează „îndreptarul cuvintelor sănatoase” propovăduit de apostoli (2 Tim. 1:13). Cuvântul *sănătoase* apare în acest context de nouă ori în epistolele pastorale ale lui Pavel (1 și 2 Timotei, și Tit). Ideea de aici este că un prezbiter mănuieste corect Cuvântul adevărului (2 Tim. 2:15).

Altfel spus, abilitatea unui prezbiter de a da învățătură nu înseamnă că el poate să se ridice la amvon și să fascineze o mie de oameni cu înțelepciunea și spiritul lui. Nu, ci înseamnă că, dacă te chinui să înțelegi Biblia sau cum să faci față unei situații dificile de viață, poți trece pe la el acasă și să-i ceri ajutor, și vei primi înțelepciune biblică solidă. Poți avea încredere că, atunci când el deschide Biblia, nu spune lucruri nebunești, amăgitoare sau ignorante. El îți oferă o înțelegere fidelă biblică a Cuvântului lui Dumnezeu.

Când o biserică desemnează bărbați ca prezbiteri, ea îi afirmă pe acești oameni ca fiind cei care îi vor oferi bisericii interpretarea cu autoritate a Scripturii. Unii dintre acești prezbiteri ar putea predica de la amvonul bisericii, alții de pe scaunul consilierului, alții la o cafea. Dar ideea este că asta vei primi de la ei: învățătura biblică fidelă Scripturii. Iar faptul că ei ocupă slujba de prezbiter înseamnă că întreaga biserică îi recunoaște ca fiind de încredere în acest sens.

Autoritatea de supraveghere

Asemenea lui Pavel, Petru asociază îndeaproape lucrarea supravegherii cu cea a păstoririi: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, exercitând supraveghere”

(1 Petru 5:2, lit. ESV). Observați că prezbiterul trebuie să fie „între” oile sale. El le cunoaște. El este împreună cu ele. El și ceilalți prezbiteri aspiră să cunoască și să acorde atenție deosebită tuturor oilor, nu doar unora dintre ele. Din nou, Pavel ne îndeamnă astfel: „Luați seama dar... la toată turma” (F.A. 20:28). Acordând atenție deosebită, un prezbiter știe cu ce se confruntă turma, în ce feluri sunt membrii ei ispitiți și ce slăbiciuni ar putea exploata lupii.

Așadar, slujba unui prezbiter este una de supraveghere sau conducere. Este o slujbă față de care turma ar trebui să „se supună” (Evrei 13:17). Asta nu înseamnă că prezbiterii au autoritatea să-ți spună cu cine să te căsătorești, ce loc de muncă să îți iei sau ce casă să cumperi. Domeniul supravegherii lor este limitat la deciziile privind biserica în ansamblu sau care sunt relevante pentru viața ei comună, în special legat de ce învățătură este dată. Ei vor lua decizii legate de agenda predicării, de orice curriculum este folosit la grupurile de studiu sau la școala duminicală, ce face biserica atunci când se strânge împreună, ce cântări cântă, cum trebuie abordată consilierea, dacă să înființeze o biserică nouă sau să construiască o clădire mai mare când nu mai sunt locuri suficiente, pe cine ar trebui să susțină biserica în slujba misionară, și multe altele.

Metafora păstorului este una care sună a ceva îndepărtat pentru mulți oameni din lumea occidentală. Totuși, ea este una frumoasă, care pune transcendența în interiorul imanenței, când vedem un bărbat cuibărit printre oile sale. Desigur, cea mai bună imagine a unei autorități transcendente care înclină cu compasiune spre imanență este Dumnezeu însuși: „Eu însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul Dumnezeu” (Ezec. 34:15; v. și Ps. 23). Prezbiterii bisericilor noastre au privilegiul de a-L reflecta pe Dumnezeu, chiar în timp ce se pregătesc să dea socoteală înaintea Lui (Evrei 13:17).

Importanța caracterului

Integritatea lucrării de dare de învățătură și de supraveghere a unui prezbiter depinde foarte mult de caracterul acelui bărbat. Gândește-te la Pavel, care îi spune lui Timotei să ia seama cu atenție atât la viața, cât și la învățăturile lui, deoarece astfel se va mântui pe el și pe ascultătorii lui (1 Tim. 4:16). Un prezbiter dă învățătură nu doar prin cuvintele, ci și prin viața lui.

Sau gândește-te la autoritatea lui în felul următor: calificarea lui pentru această slujbă nu depinde de cine sunt părinții lui, ca și cum ar fi un membru al aristocrației. Ea

nu depinde de avere sau de alt tip de indicatori sociali, cum ar fi apartenența la un club sau la vreo societate de elite. Ea nu depinde doar de abilități, așa cum se întâmplă cu un membru al unei echipe olimpice. Mai degrabă, ea depinde de maturitatea care vine din smerenia și evlavie lui. Iar scopul slujbei lui este să te aducă la maturitatea lui, cum face un părinte iubitor cu copilul lui. Cu alte cuvinte, prezbiterul nu face parte dintr-un club exclusivist – „doar pentru elite” – ci dintr-un club în care te invită să faci parte. Slujba lui există pentru a împărtăși ceea ce el are: roadele și bucuriile evlaviei. Tonul și postura ei constau din generozitate, la fel cum Domnul nostru ne dă continuu. Nu orice persoană poate deveni prezbiter, dar întreaga lucrare a unui prezbiter servește la a-i ajuta pe alții să devină ca el, în măsura în care el Îl urmează și Îl imită pe Hristos (v. 1 Cor. 4:16; 11:1). Prin urmare, a petrece timp cu el nu ar trebui să fie ceva intimidant, așa cum poate fi în cazul membrilor diferitelor grupuri de elită și de putere. Mai degrabă membrii bisericii ar trebui să perceapă prezența prezbiterului ca fiind înălțătoare și încurajatoare. Acesta ar trebui să fie efectul evlaviei, smereniei și maturității lui.

Dacă ești prezbiter și citești acest capitol, întreabă-te: Ar caracteriza membrii bisericii tale timpul petrecut cu

tine ca fiind încurajator, în special încurajarea de a fi în preajma cuiva cu mireasma lui Hristos?

Prin urmare, calificarea unui bărbat la această slujbă ține în mare parte de faptul că congregația îi recunoaște caracterul. Acesta este motivul pentru care Pavel alocă cea mai mare parte a timpului vorbind despre trăsăturile de caracter ale prezbiterului. Uneori, creștinii sunt surprinși când caută în Biblie *descrierea slujbei* unui prezbiter, unde descoperă că Pavel este mai preocupat să descrie *caracterul* prezbiterului (1 Tim. 3:2-7; 1:6-9). Noul Testament pune mai mult accent pe cerințele calitative decât pe descrierea slujbei, deoarece aceste cerințe *sunt* fișa postului prezbiterului. Pe lângă abilitatea de a da învățătură, un prezbiter ar trebui să manifeste calități în viața sa pe care alți creștini ar trebui să le imite.

Vorbind la figurat, un păstor demonstrează cum se folosește ciocanul și ferăstrăul, apoi pune uneltele în mâinile membrilor. El apasă pe clapele pianului sau lovește crosa de golf, apoi le cere membrilor să repete ceea ce el a făcut. El îi spune bisericii sale: „Permiteți-mi să vă învăț calea Crucii. Acum uitați-vă la mine cum merg. Iată cum să îndurați suferința. Iată cum îi iubești copiii adolescenți încăpățânați. Iată cum îi iubești soția când primește un diagnostic de cancer. Iată cum împărtășești

Evangelhia într-un mediu de muncă dificil. Iată cum arată generozitatea și dreptatea chiar și față de cei care nu te plac. Iată cum Îl urmezi pe Isus când banii sunt puțini. Lasă-mă să-ți arăt cum să fii curajos în apărarea adevărului și blând față de cei cu inima frântă”. Membrii iau seama apoi la toate acestea și imită credința prezbiterului și modul lui de viață.

De asemenea, lucrarea pastorală a prezbiterilor le oferă un exemplu femeilor mai în vârstă din biserică, care, la rândul lor, ar trebui să se dedice ucenicizării femeilor mai tinere. În concordanță cu învățătura Bibliei în ansamblu, Pavel ne învață că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia într-un fel minunat și diferit. În timp ce un grup de bărbați calificați va exercita supraveghere asupra întregii congregații, aceștia ar trebui să caute sfatul „mamelor” bisericii, așa cum sugerează Pavel prin Timotei (1 Tim. 5:2; v. și F.A. 18:26). Păstorii le „învață” și pe femeile mai în vârstă pentru ca acestea, la rândul lor, „să le învețe pe femeile mai tinere” pe calea evlaviei (Tit 2:3-5). Apoi slujirea unu-la-unu în păstorie se desfășoară de obicei de-a lungul liniilor de gen, de la bărbați la bărbați și de la femei la femei.

De ce are autoritate un prezbiter? Ca să dea învățătură și să demonstreze un exemplu de evlavie, pentru că, prin

asta, se va mântui pe sine și pe ascultătorii lui (1 Tim. 4:16).

Drag cititor, te rog să te rogi pentru mine – ca Dumnezeu să-mi dea harul să mă ridic la înălțimea a ceea ce scriu în acest capitol, pentru că mult prea adesea sunt un bărbat care eșuează.

CARE SUNT LIMITELE AUTORITĂȚII UNUI PREZBITER?

Autoritatea unui prezbiter este limitată în două modalități principale. Pentru început, trebuie spus că autoritatea unui prezbiter nu este coercitivă, ci declarativă. El poate declara, dar nu poate forța. În al doilea rând, autoritatea lui se concentrează în întregime pe Biblie și poate merge doar acolo unde merge Biblia, nu mai departe. Un prezbiter fără Biblie este un prezbiter fără autoritate. Ține minte că rolul prezbiterului este să conducă biserica pentru ca ea să-și facă lucrarea de a-L cunoaște pe Hristos și de a-L face cunoscut.

Mai mult, păstorii buni vor recunoaște rapid natura facilă a înțelepciunii lor în raport cu înțelepciunea perfectă a Bibliei. Una este să dai învățătură din Biblie cu credincioșie, și altceva să aplici Biblia la circumstanțele diverse ale vieții de zi cu zi. Păstorii se implică atât în darea

de învățătură, cât și în aplicare, dar păstorii buni recunosc diferența dintre acestea două.

De exemplu, există o diferență calitativă între a învăța biserica: „Pavel ne spune să ne creștem copiii în învățătura și mustrarea Domnului” (v. Efes. 6:4), și a-i spune: „Iată cum trebuie să tratăm filmele, jocurile video sau opțiunile de școlarizare a copiilor noștri”. Există o diferență între „Isus ne învață să facem ucenici” (v. Matei 28:19) și „iată o metodă de evanghelizare”. A învăța o biserică să urmeze Biblia implică în mod necesar ambele tipuri de afirmații, și ambele sunt importante. Membrii au nevoie nu doar de enunțuri de principiu, ci și de îndrumare practică, deoarece viața se trăiește în sfera practică. Totuși, un păstor bun cântărește astfel de afirmații diferit. El nu tratează înțelepciunea proprie ca și cum ar fi înțelepciunea lui Dumnezeu.

Prin urmare, un păstor trebuie să fie expert în a cântări lucrurile din punct de vedere moral. Acest lucru este esențial pentru slujba lui. Uneori, aplicarea biblică este clară și directă, alteori este indirectă. Păstorul care tratează tot ce spune ca fiind alb sau negru este unul care, ironic, confundă propria înțelepciune cu cea a lui Dumnezeu și subminează astfel supremația Scripturii. În propria predicare și dare de învățătură, eu folosesc un fel de

indiciu verbal pentru a arăta importanța diferită a celor două lucruri, și spun ceva de genul: „Eu aş putea greși”; „Nu vreau să îți forțez conștiința, dar vreau să pun puțină presiune pe ea”; „Sfatul acesta ține de zona înțelepciunii, nu de cea a legii sau a adevărului biblic”; sau „Poate că nu păcătuiești făcând asta, dar cred că ai putea fi neînțelept”.

Pe de o parte, păstorii ar trebui să fie primii care susțin adevărul biblic atunci când acesta este clar. Pe de altă parte, păstorii ar trebui să fie primii care să se ridice în apărarea libertății creștine atunci când o chestiune nu este clară. Acest lucru garantează că unitatea noastră este construită în jurul Scripturii, nu al înțelepciunii omenești. Prin urmare, păstorii trebuie să învețe congregația cum să se „primească” unii pe alții în chestiuni discutabile și să nu se „judece” unii pe alții în chestiuni care țin de conștiință (Rom. 14:1-10). Creștinii pot greși prin compromisuri lipsite de credință, dar pot greși și prin a acuza ceva ce nu ar fi tratat în felul acesta și prin a provoca dezbinări la nesfârșit. Un păstor bun își păstrează ochii atenți la ambele riscuri.

Pe de altă parte, un păstor fariseic, abuziv sau opresiv folosește favoritisme. El îi învinovățește rapid pe cei de sub autoritatea sa și îi pedepsește pe cei care nu sunt de

acord cu el. El folosește forme extreme de comunicare (de exemplu, o izbucnire de mânie urmată de tratamentul prin tăcere) și recomandă anumite acțiuni care, într-un fel, par întotdeauna să-i îmbunătățească propria situație. El vorbește des și rapid. El rareori face fapte bune în secret, rareori încurajează și rareori acordă prezumția de nevinovăție. El este preocupat de comportamentul exterior, nu de inimă, și strânge glorie pentru sine în loc să o dea altora.

Astfel de oameni nu ar trebui să fie păstori, ci ar trebui să fie înlăturați din acea slujbă. Dacă nu poți să-i îndepărtezi, ar trebui să părăsești acea biserică și să găsești una în care poți avea încredere că prezbiterii ei își vor păstra ochii ațintiți pe Dumnezeu, nu pe ei înșiși.

CUM PUNE UN PREZBITER AUTORITATEA LA LUCRU

Cum pune un prezbiter autoritatea la lucru? Lucrarea lui începe în viața personală, prin studiu biblic, rugăciune și sfințenie personală. Această pregătire a sa ar trebui să-l ducă la o blândețe tot mai profundă, la o smerire și puritate tot mai mare a inimii. Aspirația lui de a sluji ca prezbiter, despre care Pavel afirmă că este bună (1 Tim. 3:1), este o aspirație de a-i iubi pe alții și a le sluji. În

acest sens, dacă un bărbat își petrece toată săptămâna în discuții despre politică, societate și sport, nu te mira dacă predicile lui de duminică par oarecum subțiri. Un prezbiter ar trebui să trudească în a căuta mai întâi Împărăția Cerurilor pe tot parcursul săptămânii.

A ordina un bărbat ca prezbiter nu înseamnă atât de mult că este transformat astfel în ceva nou, cât că biserica recunoaște oficial ceea ce face deja acel om. Prezbiterii și biserica în mare recunosc că acel bărbat este credincios în familie și credincios în biserică. El este gata să îndrume oamenii către Biblie și este de încredere în felul de a mînuî Cuvîntul. Dacă este căsătorit și are copii, soția și copiii lui prosperă datorită autorității lui, nu în ciuda acesteia. Membrii bisericii tind să graviteze spre el la sfârșitul slujbei de închinare, nu pentru că ar manifesta semnele popularității lumești, ci în același fel în care cineva bolnav ar putea fi atras de un doctor. Bolnavii spirituali îl caută pentru alinare. Cei descurajați merg la el pentru încurajare.

La rîndul lui, un astfel de bărbat nu gravitează doar către oameni care arată exact ca el, ci el se apleacă și spre cei bolnavi și flămânzi, spre cei care vor să fie învățați, indiferent cum arată, dacă sunt tineri sau bătrîni, minoritari sau majoritari, bărbați sau femei, populari sau

retrași. O biserică ordonează un bărbat când îl vede implicat deja în acest fel de activitate.

Dincolo de toate acestea, un păstor este un bărbat care trăiește după Evanghelie. Caracterul lui este „fără reproș”. Totuși, el este la fel de neimpresionat de propriul caracter pe cât oricine altcineva din biserică este neimpresionat de propriul caracter. El știe că este un păcătos. El știe că este mântuit doar prin har și știe că tot ce are bun în el este un dar (1 Cor. 4:7). Prin urmare, el nu stăpânește asupra altora, ci este plin de compasiune, răbdare și înțelegere.

Se spune adesea că prezbiterii buni miros a oi. Totuși, dacă miros a oi, este pentru că și ele miros a Isus. Petrece câtva timp cu un prezbiter evlavios și, într-un fel, vei pleca de acolo simțindu-te corectat și încurajat, provocat și întărit, convins și inspirat, expus și iubit. Îl laud pe Dumnezeu pentru bărbații care au avut acest efect asupra mea, și aș putea enumera zeci de astfel de frați. Mă rog ca și tu să poți face asta.

7

AUTORITATEA ÎN VIAȚA BĂRBATULUI NECĂSĂTORIT

Titlul acestui capitol este puțin nepotrivit. De fapt, nu există autoritatea unui bărbat singur, nu într-un fel care să merite o definiție ca în capitolele precedente. Burlăcia nu este o slujbă. Nici a fi bărbat nu este o slujbă, ca și cum toți bărbații ar avea autoritate asupra tuturor femeilor, pentru că ei nu au așa ceva. Un bărbat necăsătorit poate avea autoritate, cum ar fi cea de manager sau de prezbiter al bisericii. Fiecare dintre acestea este o slujbă dată de Dumnezeu. Totuși, bărbații necăsătoriți nu dețin autoritate doar pentru că sunt astfel.

Scopul meu în acest capitol de final este, de fapt, să ajut tinerii bărbați – de obicei necăsătoriți – să se gândească cum se pot pregăti pentru folosirea autorității, fie acasă, la locul de muncă, la biserică sau oriunde altundeva. Asta înseamnă că nu vom vorbi despre autoritate, ci – nota bene – despre *supunere*. Ești entuziasmat?

Supunerea este un cuvânt murdar în mintea majorității oamenilor, dar supunerea este calea către o autoritate bună. Adu-ți aminte ce am spus în capitolul 1: autoritatea și supunerea sunt două fețe ale aceleiași monede. Dacă nu te poți supune, nu poți conduce, deoarece, pentru o ființă omenească, conducerea implică întotdeauna supunerea, imitând astfel – oglindindu-i – pe cei care conduc. Nu poți fi în autoritate decât dacă ești *sub* autoritate, a spus cândva un expert în etică.¹

Îngăduie-mi să aduc aceasta în zona concretului. Ți-am spus mai devreme că eu am patru fiice. Așa că le-am dat o listă cu șase sau șapte virtuți de care să țină cont atunci când își caută un soț. Pe acea listă relativ scurtă se află aceasta: el se supune celor în autoritate din viața sa, atât formal, cât și informal.

Eu le spun fiicelor mele că un bărbat care nu se supune celor pe care Dumnezeu i-a pus deasupra lui în autoritate, sau care nu urmează și nu se supune sfatului unor oameni mai înțelepți din viața lui, este un bărbat cu care n-ar trebui să îți fie sigur că te poți căsători. Un bărbat nesupus este unul care nu prețuiește înțelepciunea altora. Este un arogant care nu ascultă, chiar dacă

¹ Oliver O'Donovan, *Desire of the Nations: Rediscovering the Root of Political Theology* (Cambridge University Press, 1999), 90.

ascunde această aroganță sub alte lucruri, precum nesiguranta și frica. Prin urmare, ele pot presupune că un astfel de bărbat nu le va prețui înțelepciunea ca soții și ajutoare. El se va îngriji mereu să aibă dreptate, iar cei din jurul lui vor fi răniți sau lăsați în urmă. Simțul lui legat de *direcția* în care să ducă o familie va suferi din cauza lipsei de sfaturi, iar felul în care va percepe *cum* să ajungă acolo nu va ține cont corect de costurile a ceea ce el cere. Poate că este chipeș și fermecător, dar nu va fi un om înțelept. El nu va ajuta o femeie și copiii ei să prospere. Nu va fi un cap bun și credincios în familie.

CE ESTE SUPUNEREA?

Desigur, supunerea este un subiect dificil, pentru că atât de multe persoane în autoritate s-au dovedit nesigure și pentru că ea este în contradicție cu instinctele noastre de independență și auto-guvernare.

Pe tot parcursul copilăriei și adolescenței, eu am crezut că supunerea este un cuvânt murdar. Eram un nonconformist convins. Într-o cameră plină de democrați, aș fi argumentat ca un republican. Într-o sală plină de republicani, aș fi argumentat ca un democrat. Nu doar că mi-a plăcut să trăiesc în felul ăsta, ci eram convins, ca un fan occidental al democrației, că aceasta era maniera corectă

moralmente de a gândi.

Totuși, la începutul celei de-a treia decade din viață, Dumnezeu m-a dus printr-o serie de evenimente care m-au învățat cât de puternică este supunerea pentru creșterea spirituală. Și nu doar atât, ci am învățat că supunerea este calea către autoritate. Dacă ești curios cum arată această poveste, aruncă o privire asupra cărții mele mai detaliate, intitulată *Authority*. Pe scurt, atunci când eu, nonconformistul, am învățat cum să mă supun, am descoperit că mi s-au oferit mai multe oportunități să conduc și să exercit autoritate.

Așadar, ce este supunerea? Ea implică două lucruri: *să te supui* judecății altei persoane și *să-ți folosești* resursele pentru a pune în aplicare judecata acelei persoane.

De exemplu, o fetiță se joacă pe leagănul din curtea ei. Ea aude ușa din spate deschizându-se și pe mama ei strigând: „Draga mea, este timpul să intri și să ajuți la punerea mesei pentru cină”. Acest lucru o întristează puțin, pentru că ea ar prefera să continue să se dea în leagăn. Dar ea recunoaște autoritatea mamei sale și, astfel, ca act de supunere sau ascultare, se supune judecății mamei ei. De aceea, ea aleargă înăuntru și începe să aranjeze masa.

Ce facem când ne supunem sau ascultăm? Ne supunem judecăților unei persoane în autoritate, chiar dacă nu le împărtășim imediat. Și ne folosim resursele pentru a face orice ne-a cerut acea persoană să facem sau să nu facem. Dacă persoana are autoritate formală asupra noastră, suntem moralmente constrânși să ascultăm. Fetița *trebuie* să se supună. Totuși, putem totuși să ne supunem oamenilor chiar și atunci când aceștia nu dețin această autoritate, ceea ce înseamnă că putem să ne supunem judecăților lor chiar dacă nu suntem constrânși moral să facem asta.

Ideea pe care vreau să o înțelegi este că o atitudine generală de a fi dispus să te supui judecăților altora, fie că ești constrâns moral sau nu, este crucială pentru a deveni o autoritate bună.

SUPUNEREA ESTE CALEA CĂTRE ÎNȚELEPCIUNE

Cum funcționează asta? Să începem cu Biblia.

Gândește-te din nou la învățătura tatălui în cartea Proverbe. El îl îndeamnă pe fiul său să adopte o atitudine supusă față de poruncile și învățăturile tatălui. El îi spune fiului să „prețuiască” poruncile tatălui, să-și facă urechea „atentă la înțelepciune”, să „strige după înțelepciune”, să

„o caute ca argintul” și ca o comoară ascunsă (Prov. 2:1-4). Ce va câștiga fiul când va adopta această atitudine? Tatăl promite aceasta: „Atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu”, care este începutul înțelepciunii (2:5; v. și 1:7).

Ține minte că supunerea începe prin a te supune judecății altuia. Inimile noastre tind în mod natural să creadă că propriile noastre judecăți sunt cele mai bune. Totuși, înțelepciunea apare și spune: „Serios? Ești atât de sigur că judecățile tale sunt cele mai bune? Poate ar trebui să încerci să ascuți și să te supui judecăților celor care s-au dovedit înțelepți, ca și celor pe care Dumnezeu i-a pus în autoritate asupra ta”.

Un bărbat supus nu este un atotștiutor. El nu se simte amenințat când alți oameni, atât bărbați, cât și femei, știu mai multe decât el. El ascultă și învață și, cel mai important, învață să se teamă de Domnul.

Desigur, nu orice fel de supunere este bună. A te supune unui șef de gașcă de mafioți sau unui ofițer nazist nu te va înțelepți. Ar trebui să cauți să te supui oamenilor potriviți – celor vrednici de asta și înțelepți. Supune-te celor înțelepți, și vei deveni înțelept; supune-te unui nebun, și vei crește în nebunie.

Nu doar că supunerea trebuie făcută față de persoanele potrivite, ci ea are și limite. Dacă doar autoritatea lui Dumnezeu este absolută, atunci doar chemarea de a te supune Lui este absolută.

Supunerea față de semenii noștri este întotdeauna relativă, niciodată absolută. De fapt, am intitulat un întreg capitol din cartea mea mai detaliată, „Supunerea nu este niciodată absolută și are întotdeauna limite”.

În primul rând, nu trebuie să ne supunem când o persoană în autoritate ne obligă să păcătuim.

În al doilea rând, nu trebuie să ne supunem atunci când o astfel de persoană ne cere să facem ceva ce Dumnezeu nu a autorizat acea persoană să impună. O astfel de autoritate, ca să zic așa, iese de pe banda corectă sau să trece dincolo de jurisdicția ei.

În al treilea rând, noi nu suntem obligați să ne supunem unei autorități care acționează pentru a ne răni pe nedrept.

Totuși, persoana care vrea să crească în înțelepciune ar trebui să adopte o atitudine supusă. Nu presupune că instinctele tale sunt întotdeauna corecte. Învăță să ascuți și să te supui altora, atât atunci când îți este cerut prin constrângere morală, cât și când nu îți este cerut astfel.

SUPUNEREA ESTE CALEA SPRE CREȘTERE

A spune că supunerea duce la înțelepciune înseamnă să spui că ea te duce la creștere. Gândește-te în felul acesta: când te supui, faci o alegere. Îți exerciți voința și faci o judecată. Aliniezi acea judecată la persoana care este în autoritate asupra ta sau care este mai înțeleaptă decât tine. Te supui unei reguli sau unui standard.

Astfel, supunerea oferă instruire. Supunerea antrenează facultățile noastre de judecată să ia decizii mai bune prin alinierea lor la un standard.

Este ca și cum ai învăța să lovești cu o crosă de golf. Prima dată când iei o crosă de golf și o balansezi, brațele, umerii și șoldurile îți vor balansa crosa într-un fel stângaci și ciudat. Dar ce se întâmplă când îți supui trupul instrucțiunilor unui profesionist de golf? Puțin câte puțin, brațele, umerii și șoldurile se vor mișca mai natural. Așa este și în cazul unui copil care se supune judecății sau înțelepciunii părinților. Prin supunere, copilul învață să folosească conștiința, dorințele și facultățile de luare a deciziilor într-un fel mai bun, cu mai multă stăpânire de sine, mai moral și mai iubitor față de aproapele.

Eu și soția mea ne uităm acum la un serial cu drame din zona medicală. Într-un episod recent, managerul general

al spitalului îi spune unuia dintre cei mai buni chirurghi să-și angajeze un mentor, cineva care predă chirurgie la o școală medicală de top. La început, chirurgul refuză să își ia un mentor, și poți ghici ce se întâmplă. El face greșeli și pune în pericol vieți omenești. Cu reticență, însă, el se supune sfaturilor unui mentor. Și – surpriză, surpriză – devine un chirurg mai bun și, în cele din urmă, îi mulțumește managerului general. Supunerea duce la înțelepciune și creștere.

SUPUNEREA ESTE CALEA CĂTRE AUTORITATE

Supunerea nu este doar calea către înțelepciune și creștere, ci și calea către autoritate. Asta este ceea ce șarpele din grădină nu a vrut niciodată să vedem: a asculta de Dumnezeu înseamnă să fii făcut părtaș la domnia Lui. Pentru Adam și Eva, a umbla pe căile lui Dumnezeu însemna să stăpânească peste Pământ cu o cunună de slavă (v. Ps. 8). Prin supunerea față de Tatăl ceresc, Isus Și-a asumat autoritatea Tatălui. Din nou, pentru a fi *în* autoritate, trebuie să fii *sub* autoritate. Și, odată ce ești *sub* acea autoritate, începi să iei parte *la* ea.

Dumnezeu ar fi putut conduce creația de unul singur, și ar fi făcut o treabă mult mai bună decât ar fi putut face

oamenii vreodată. Totuși, El vrea să împărtășească domnia și gloria Sa cu noi. Nu-i așa că sună nebunește? Dar calea spre a fi pătaș la acea domnie și la acea slavă este să te supui lui Dumnezeu așa cum a făcut Isus cel întrupat.

Îți aduci aminte cum am spus că atitudinea de supunere de a striga după înțelepciune va fi răsplătită cu frica de Dumnezeu și cum frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii (Prov. 1:7)? Se pare că frica de Dumnezeu joacă și ea un rol crucial în exercițiul bun al autorității. În introducerea acestei cărți, am citat ultimele cuvinte ale regelui David. Îngăduie-mi să îți dau citatul mai complet:

Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeața (2 Sam. 23:3-4).

Te-ai prins? Frica de Dumnezeu este condiția prealabilă pentru a conduce într-un fel drept și dătător de viață. Înțelepciunea începe cu frica de Dumnezeu, lucru pe care fiul din cartea Proverbe îl face supunându-se cuvintelor tatălui lui. Și aceeași frică de Dumnezeu este ceea ce ai nevoie pentru a conduce drept.

Prin urmare, nu este deloc surprinzător că, ulterior în

cartea Proverbe, Doamna Înțelepciune exclamă:

Prin mine împărătesc împărații și dau voievozii porunci drepte. Prin mine cârmuiesc dregătorii, și mai marii, toți judecătorii Pământului (Prov. 8:15-16).

Pentru tânărul necăsătorit, lecția este simplă: supunerea este calea către înțelepciune, iar înțelepciunea este calea către autoritatea exercitată bine.

Oamenii trebuie să învețe să se supună înaintea de a putea conduce, iar cei mai buni lideri sunt cei care se supun cel mai bine. Spre deosebire de un narcisist, un conducător sau lider bun recunoaște lumea din afara sa, inclusiv forțele și structurile de autoritate față de care este responsabil. Abia atunci poate el să conducă cu sensibilitate și conștiințiozitate. Astfel, el își dă seama că nu este nici atotștiutor, nici atotputernic. Prin contrast, narcisicii aud și se supun doar cererilor din mintea lor.

Nu poți conduce, cel puțin nu bine, dacă nu te poți supune. Punându-te sub autoritate și imitând-o, ești făcut părtaș la acea autoritate. Când vei fi în situația de a primi autoritatea, fie ea bună sau rea, vei învăța și cum să empatizezi și să fii mai atent cu cei asupra cărora vei avea cândva autoritate. Calea către conducere sau autoritate, așa cum a vrut Dumnezeu să fie în creație, este prin supunere și ascultare. Desigur, Isus a ascultat perfect de

Tatăl ceresc cât timp era pe Pământ, și I s-a dat „toată autoritatea în Cer și pe Pământ” ca urmare a ascultării Lui (Matei 28:18, lit. ESV; v. și Fil. 2:5-8).

Remarcabil, însă, este că darul întregii autorități al lui Dumnezeu dat lui Isus nu este sfârșitul poveștii. Pavel ne spune că, la finalul istoriei, Fiul înviat și înălțat va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl: „Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15:28). Observă că domnia lui Dumnezeu va acoperi și va încorpora toate lucrurile, astfel încât toți să fim sub domnia Lui, în domnia Lui și să împărtășim domnia Lui! Asta înseamnă că noi, cetățenii Împărăției Lui, ne vom uni cu Tatăl și cu Fiul în a domni peste toate lucrurile: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2 Tim. 2:12).

CUM LUCREAZĂ UN BĂRBAT NECĂSĂTORIT ÎN RAPORT CU AUTORITATEA

Am încheiat capitolele de mai sus cu sfaturi practice despre cum să aplici practic autoritatea ca soț, tată, manager și prezbiter. Așa că îngăduie-mi să fac același lucru și aici.

O să exprim asta în felul următor: dacă vrei să fii genul

de bărbat cu care le-aș încuraja pe fiicele mele să se căsătorească și pe care să-l urmeze, practică supunerea. Dacă vrei să fii genul de bărbat pe care eu l-aș chema să fie prezbiter, practică supunerea. Dacă vrei să fii genul de bărbat pe care l-aș promova într-o poziție de autoritate față de ceilalți la locul de muncă, practică supunerea. Sper că ai prins ideea.

Când practici o supunere sinceră față de oamenii pe care Dumnezeu i-a pus în autoritate peste tine, formal și informal, bărbați și femei, demonstrezi că nu ești un narcisist auto-suficient și auto-neprihănit. Supunerea – atunci când ai putea să nu te supui – demonstrează că recunoști cu smerenie înțelepciunea, cunoașterea și bunătatea dincolo de ceea ce ai în interiorul tău. Ea arată că poți învăța și că nu ești cu totul mândru. Arată că ți se poate încredința autoritatea, pentru că știi că ea este un dar deopotrivă bun și periculos, și că trebuie folosită cu grijă, cu dragoste pentru cei pe care îi conduci.

Așadar, întreabă-te acestea: Ai prietenii apropiate cu bărbați, bărbați ale căror sfaturi le cauți? Ai prietenii apropiate cu bărbați pe care îi lași să te corecteze și să te mustre când ești un nesimțit? Sau ești mai mult un călăreț singuratic?

Ai bărbați mai în vârstă, mai avansați pe drumul vieții,

la care faci apel pentru înțelepciune și rugăciune când iei deciziile importante din viața ta? Sau presupui că tu știi întotdeauna ce este mai bine pentru tine?

Prin acest motiv, cum este relația ta cu tatăl tău? Poate că el nu este un om înțelept. Poate că nu este nici creștin. Nu știu. Dar te-ai străduit totuși să-l onorezi? Nu, nu să te „supui” lui așa cum făceai când erai copil, însă există o cale de a-l onora. Și nu știi niciodată ce ar putea aduce asta de la el în schimb.

Acum pune-ți aceleași întrebări despre mama ta. Ca-uți modalități de a o onora chiar dacă, adult fiind, ești liber de autoritatea ei? Ține minte că mama ta este chiar acolo, în Porunca a Cincea, alături de tatăl tău.

Te supui la locul de muncă? Știe angajatorul tău că se poate baza pe tine în a-ți face treaba? Faci ceea ce ți se cere, nu doar lucrurile care îți plac, ci și în cele care nu te interesează atât de mult pentru că știi că îi slujesc doar angajatorului tău? Și îți tratezi colegii ca pe niște concurenți, sau ca surse de înțelepciune și ajutor?

Când ești în contexte sociale, lucrezi pentru a sluji grupul sau pentru tine însuți? Un bărbat supus îi întreabă pe oameni despre ei și viețile lor. El este interesat de felul cum se descurcă, de unde vin sau ce cred. Un

bărbat arogant preferă să vorbească despre sine și să controleze audiența, să împărtășească nenumărate anecdote și să explice totul ca expertul în materie. Sau pur și simplu îi ignoră pe toți. Într-un cadru de grup, un bărbat supus pune întrebări pentru a-i ajuta pe ceilalți, în timp ce un bărbat arogant pune întrebări fie pentru a-i impresiona pe ceilalți, fie pur și simplu ignorându-i. El este indiferent față de prezența restului grupului. Tu de ce pui întrebări?

Frate, dacă nu te-ai ales cu nimic din acest capitol, ascultă aceste cuvinte:

Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea, și cu tot ce ai, dobândește priceperea. Înălță-o, și ea te va înălța; ea va fi slava ta, dacă o vei îmbrățișa. Ea îți va pune pe cap o cunună plăcută, te va împodobi cu o strălucită cunună împărătească (Prov. 4:7-9).

ÎNCHEIERE.

TEME-TE DE DUMNEZEU

Sper ca ultimul capitol să îți ofere o perspectivă mai bună asupra supunerii, la fel cum sper că această carte ți-a oferit o perspectivă mai bună asupra autorității.

Vreau să folosești autoritatea, dar vreau să o folosești bine. Autoritatea este darul deopotrivă bun și periculos al lui Dumnezeu pentru noi. Cu ea putem distruge. Totuși, cu ea putem să ne alăturăm Lui în domnia Sa asupra tuturor lucrurilor. Folosirea autorității de către Dumnezeu este atât de generoasă.

Noi ne gândim adesea la autoritate ca la un joc de genul care pe care: mai mult pentru tine înseamnă mai puțin pentru mine. Totuși, folosirea autorității de către Dumnezeu creează mai multă autoritate. Ea este exponențială pentru că El o dă oamenilor imperfecti ca noi și ne cheamă să facem același lucru: să creăm oportunități și autoritate pentru cei din jurul nostru.

Supunerea este maniera în care ne smerim, lăsăm deoparte mândria, ascultăm și învățăm să conducem așa cum Dumnezeu conduce. Este calea spre creștere și autoritate.

Întrebarea de acum este aceasta: Cât de bine îți folosești autoritatea?

Dacă nu te temi de Domnul, nu vei domni, nu vei conduce sau să exerciți autoritatea într-un fel bun și drept. Dacă Dumnezeuul tău este mic, dacă El nu contează prea mult, dacă nu-ți pasă de mânia Lui, dacă sfințenia Lui ți se pare un lucru mărunț și nu te gândești niciodată că vei sta înaintea Lui în acea zi finală a judecății glorioase și groaznice, dacă nu ai încredere în domnia Sa suverană peste toate lucrurile, chiar și asupra zarurilor care se aruncă, dacă nu ai încredere în caracterul lui Dumnezeu, că El este bun și iubitor, adică dacă nu te temi de Dumnezeu, atunci nu vei conduce sau să îți folosești bine autoritatea – nici acasă, nici în biserică, nici la locul de muncă, nici în țară.

Pe măsură ce te întrebi dacă îți folosești bine autoritatea, ai putea mai întâi să te întrebi: Cine este Dumnezeu? Cum este El? Dacă îmi spui răspunsul tău la această întrebare, îți pot spune cele mai importante lucruri despre felul cum îți folosești autoritatea.

În fiecare dimineață, inima mea revine la înclinația naturală a egoismului. Asta înseamnă că mă trezesc și sunt tentat să-mi folosesc autoritatea pentru recompense pe care le pot obține aici și acum. Duhul îmi vorbește

atunci prin omul cel nou din mine: „Nu lucra pentru o cunună pieritoare, ci pentru una nepieritoare” (v. 1 Cor. 9:25).

Acea nădejde, nădejdea de a cunoaște plăcerea foarte bună a lui Dumnezeu, ne va face în stare să muncim cu sârguință, să jertfim mai mult și să ne folosim puterea pentru a ne face cei mai vulnerabili pentru cei pe care îi conducem.

„Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe” (1 Petru 5:6).

ANEXĂ.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU ȘI REFLECȚIE

INTRODUCERE

1. Ai caracteriza experiențele personale cu autoritatea altora asupra ta (părinți, antrenori, șefi, păstori etc.) ca fiind în general bune sau rele? Ai spune că îți este ușor să ai încredere în autoritate sau ți se pare greu? Care sunt riscurile sau dezavantajele înclinației tale?

2. Cum ar caracteriza autoritatea ta cei asupra cărora o exerciți? Dacă ar trebui să aleagă o direcție, ar spune că greșești în direcția abdicării sau în direcția exercitării ei cu mână de fier?

3. Care este reacția ta la această afirmație de la pagina 5: „Soluția pentru autoritatea proastă nu este *lipsa* autorității, ci *autoritatea bună*”?

4. Cum prevezi că te va ajuta această carte în pozițiile tale de autoritate și supunere?

CAPITOLUL 1. CE ESTE AUTORITATEA?

1. Ce este autoritatea și care este diferența dintre autoritate

și putere?

2. De ce este important să recunoaștem că nicio autoritate omenească nu este absolută, ci întotdeauna relativă?

3. Ar descrie cei aflați sub autoritatea ta folosirea autorității tale ca pe un mijloc de a le „da viață” altora? Ce modele ai avut în acest sens?

4. Dacă te afli într-o poziție de autoritate, care sunt câteva modalități în care încurajezi mărturisirea păcatelor și transparența în alții? Practici personal aceste lucruri? Dacă ești în primul rând într-o poziție de a te supune autorității, care sunt câteva modalități în care îi poți încuraja pe cei ce au autoritate asupra ta să atingă aceste obiective?

5. Cum poți căuta activ să dezvolti smerenia de a te lăsa ușor învățat atunci când oamenii îți oferă sfaturi sau corecție?

6. Ți se pare mai ușor să oferi încurajare sau să oferi critici? Care sunt câteva modalități în care poți întări aspectul în care ești cel mai slab?

7. Care sunt câteva modalități practice pe care le urmărești pentru a minimiza costurile celor de sub autoritatea ta? În pozițiile tale de autoritate, în ce feluri te faci

vulnerabil?

CAPITOLUL 2. AUTORITATEA DE A PORUNCI ȘI DE A SFĂTUI

1. Care sunt unele dintre asemănările și diferențele dintre rolurile soților și soțiilor, și ale păstorilor și membrilor bisericii?

2. Cum au demonstrat liderii bisericii tale înțelegerea unei autorități de a porunci prin contrast cu autoritatea de sfătuire?

3. Autorul enumeră 6 aspecte ale unei autorități de sfătuire. Care dintre aceste aspecte ți-au atras atenția pe măsură ce le-ai citit? De ce?

4. Dacă ești soț sau prezbiter, care sunt unele obstacole pe care ar trebui să le îndepărtezi pentru a face cât mai ușoară chemarea de a te urma a celor de sub autoritatea ta?

CAPITOLUL 3. EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA SOȚ

1. Ce ți-a atras atenția la descrierea responsabilității soțului? Ce ai fi tentat să adaugi sau să ajustezi dacă ai scrie propria ta versiune a acesteia?

2. Cum crezi că ar reacționa necreștinul obișnuit la

ideea că orice căsnicie slujește scopului de a aduce stăpânirea lui Dumnezeu pe Pământ? Cum ai răspunde la astfel de obiecții?

3. Recitește poruncile pe care Isus le dă bărbaților căsătoriți (dragoste, a nu fi aspri, a trăi înțelept cu soțiile lor etc.). Dacă ești căsătorit, cum ai spune că te descurci în cazul fiecăreia dintre acestea? Dacă nu ești căsătorit, cum poți să-ți încurajezi prietenii căsătoriți să facă astfel de lucruri?

4. Autorul enumeră o serie de aspecte-cheie care fac legătura între lucrarea bărbatului în familie și Evanghelia. Care sunt una sau două modalități în care reflectarea asupra lucrării Evangheliei în viața ta te poate ajuta să fii un soț mai bun?

CAPITOLUL 4. EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA TATĂ

1. Ce ți-a atras atenția în descrierea slujbei unui părinte? Ce ai adăuga sau ai ajusta la această descriere dacă ai scrie propria versiune?

2. Cum influențează realitatea că o autoritate parentală bună îndreaptă privirile către Tatăl ceresc maniera în care tratezi rolul tău de tată (sau cum îi încurajezi pe alții în creșterea lor)?

3. Dintre cele două limite ale autorității parentale, care ți-a fost cel mai greu să o ții minte? Care sunt câteva modalități în care părinții își pot aminti practic aceste limite?

4. Dintre cele șapte elemente enumerate de autor în ce privește maniera practică de aplicare a autorității de tată, care (dincolo de a cânta) este cea mai încurajatoare? Care (în afară de cântat) este cea mai intimidantă?

5. Dacă ești tată, ai tendința de a greși înspre permisivitate sau înspre severitate? În ce modalități practice ieși din „apărare” și treci în „ofensivă” când îți ucenicizezi copiii?

CAPITOLUL 5. EXERCIȚIUL AUTORITĂȚII CA MANAGER

1. Cine ți-a influențat cel mai pozitiv percepția asupra autorității la locul de muncă? De ce?

2. Cum te-au ajutat managerii sau șefii tăi, în general, să crești prin a te instrui bine? Practic vorbind, cum poți transmite acest dar al buneii instruirii față de cei aflați sub conducerea ta?

3. Ce notă ai acorda muncii tale recente și cum te-a ajutat sau împiedicat asta în mărturia pentru Evanghelie

la locul de muncă?

4. Care dintre punctele-cheie enumerate de autor la aplicația practică te-a ajutat cel mai mult să te gândești la felul în care folosești autoritatea în contextul tău de muncă?

CAPITOLUL 6. EXERCITIUL AUTORITĂȚII CA PREZBITER

1. Cine ți-a influențat cel mai pozitiv viziunea asupra autorității bisericii? De ce?

2. Dacă ești prezbiter, cum crezi că te descurci în a-ți împlini responsabilitatea asociată slujbei tale pe baza descrierii ei? Dacă nu ești prezbiter, ce anume te încurajează la prezbiterii pe care Domnul i-a pus în biserica ta?

3. Cerințele calificative ale unui prezbiter se referă aproape exclusiv la un caracter creștin exemplar. Cum te ajută ele să înțelegi ce fel de oameni dorește Dumnezeu este să folosească în acest rol?

4. Care sunt câteva exemple de reguli conduse de fariseism create de necreștini și care sunt unele dintre cele create de creștini?

5. Din lista caracteristicilor unui păstor fariseic sau abuziv, ce aspecte ți se par cele mai semnificative? Care

pot fi cel mai greu de observat? Dacă slujești ca prezbiter, care sunt cele mai convingătoare la nivel personal?

CAPITOLUL 7. AUTORITATEA ÎN VIAȚA BĂRBATULUI NECĂSĂTORIT

1. Ce face ca supunerea să fie o parte puternică a creșterii spirituale?

2. De ce ar trebui să eziți să pui pe cineva într-o poziție de autoritate dacă este incapabil ca regulă sau este foarte reticent să se supună? Oamenii care te cunosc bine te-ar caracteriza ca fiind grabnic în a te supune?

3. Ce te învață despre Fiul întrupat supunerea Lui față de Tatăl ceresc? Dar despre autoritatea Lui și cât de încredere este ea?

4. Capitolul de față discută trei limite ale chemării noastre în a ne supune autorităților date de Dumnezeu. De ce sunt importante aceste limite? Care dintre aceste trei limite este posibil să fie ignorată în viața ta? Dar la locul de muncă? Dar în societate în ansamblu?

ÎNCHEIERE. TEME-TE DE DUMNEZEU

1. De ce o persoană care nu se teme de Domnul nu va domni, nu va stăpâni sau nu va exercita autoritatea bine și cu dreptate?

2. Cum ai încercat să abordezi „caracteristicile implicite ale egoismului” către care inima ta se îndreaptă în fiecare zi? Ce pași poți face pentru a combate acest egoism, astfel încât autoritatea ta să fie folosită în beneficiul celor aflați în grija ta, nu în beneficiul personal?

3. După ce ai încheiat de citit această carte, ai spune că îți folosești bine autoritatea? Ce pași poți face pentru a-ți folosi autoritatea mai bine de atât?

9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membrăritatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să ilustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 60 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/international.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org

Autoritatea este o parte esențială în felul în care Dumnezeu a creat lumea, iar El vrea să joci un rol în raport cu ea.

Fie că ești căsătorit sau nu, fie că ești student sau director de corporație, membru al bisericii sau cetățean în stat, ai invariabil de-a face cu autoritatea. Fie ești chemat să te supui unor persoane rânduite să fie în autoritate peste tine, fie că ești pus în poziție de autoritate într-o sferă a vieții sau în mai multe, fie că ești în ambele circumstanțe, cum noi toți suntem, felul în care te vei raporta la autoritate și felul în care o folosești spune ceva despre cum te vezi în raport cu Dumnezeu.

Din nefericire, noi toți cunoaștem exemple de conducere greșită și rea, dar cum arată autoritatea exercitată evlavios, cea care îi face pe oameni în stare să fie înfloritori, așa cum i-a creat Dumnezeu să fie?

În acest scurt și accesibil ghid, Jonathan Leeman îi echipează pe bărbați să administreze responsabil autoritatea pe care au primit-o, spre binele altora. Explorând domeniile căsniciei, creșterii copiilor, bisericii și locului de muncă, el ne oferă sfaturi practice, bazate pe Scriptură, pentru exercitarea bună a autorității.

„Acesta este un manual pentru bărbații creștini, o foaie de parcurs pentru slujirea creștină și ar trebui să fie o lectură obligatorie pentru fiecare tânăr creștin. Plină de versete din Biblie și de aplicații concise, **Cum să folosești corect autoritatea** este un instrument care ne aduce aminte la momentul potrivit cum trebuie să fie conducerea reală, după modelul lui Hristos. O recomandă fiecărui proaspăt slujitor pe care îl cunosc”.

CLINT PRESSLEY, păstor principal, Hickory Grove Baptist Church, Charlotte, Carolina de Nord; președinte, Southern Baptist Convention

„Jonathan Leeman a făcut o muncă minunată în a-i ajuta pe toți creștinii să înțeleagă limitele, puterea și efectele benefice ale autorității date de Dumnezeu. El ne amintește cu zâmbetul pe buze că nu poți exercita autoritatea bine decât dacă ești sub autoritate”.

R. D. „TEX” ALLES, fost director al United States Secret Service

Jonathan Leeman (PhD, University of Wales) este președintele 9Marks și gazda podcastului Pastors Talk. El este autorul sau editorul a o mulțime de cărți și predă la mai multe seminarii teologice. Jonathan locuiește în Washington, DC, alături de soția sa și cele 4 fiice ale lor, și slujește ca prezbiter la Cheverly Baptist Church.

9Semne
www.9marks.org

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org